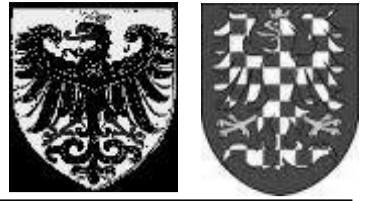

NOVINY

Volume 6 Issue 006 (696)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

9. III. – 22. III. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 9. března
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Mezi námi jsou spoluobčané, často ani netušíme, že je to náš kamarád či soused, kteří bojují za své sebezničení. Homosexuál bojující za vítězství islámu je jeden z příkladů, či občan bojující na vymýcení kyslíčnicku uhličitého z atmosféry, i když by to zničilo život na zemi. Není to nic nového. Stovky židů bojovali za vítězství NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) tzn. Národně socialistická německá dělnická strana (Nazi Party). Stejně jako komunisté, bojovali za vítězství dělnické třídy, proti americké buržoazii a kapitalismu. Plakáty z dob komunismu dokonce občas kopírovaly plakáty NSDAP. Mám ještě schovaný plakát, kde je svalnatý dělník s kladivem přes rameno a vedle něho rolník. Proto cokoliv nacistického bylo zakázáno, jen aby lidi nepřišli na to, že jsou si téměř stejní. I pan Saltzman = Slánský bojoval za vítězství KSČ a jak skončil...

Řekli bychom si pomáhat.

V západní Evropě doutná občanská válka

Benjamin Kuras
Doutná, a místy už začíná žhnout. K řadě sýčkových podcastových komentátorů, kteří tyto obavy v poslední době stále častěji vyslovují, se přidal na slovo vzatý expert, profesor válečných studií na londýnské King's College David Betz. Ten vyslovil tento vědecký posudek: „Občanská válka hrozí a je mně líto, ale nevidím v této chvíli mírové řešení.“ Jako historicky ověřené příčiny uvádí „kulturně rozštěpenou společnost, ekonomickou stagnaci, nadměrnou moc elit, kolaps důvěry veřejnosti ve schopnost normální politiky řešit problémy, odcizení mocenských struktur od lidu, a z toho pramenící zjištění rostoucího počtu občanů, že na vládnoucí systém nemohou spoléhat, a rozhodnutí vzít obranu do vlastních rukou. V této fázi brzkého vzplanutí se, podle profesora Betze, nacházejí

už Velká Británie a Francie a blíží se jí dalších nejméně deset západoevropských zemí. Občanská exploze v jedné zemi může navíc rychle přeskočit do další. Stačí k tomu jedno větší zajiskření, varuje Betz. A nastiňuje nám vizi „násilí chaosu, v němž by v Evropě mohly být miliony zabity a další miliony přesídleny, včetně deportací“. Nás může prozatím uklidnit, že

mezi ty quasi-válečné země zatím nezařazuje nás, což však neznamená, že by nás nemohla zasáhnout nějaká exploze z blízkého sousedství. Nemusíme dodávat, že na takovou sousedskou explozi nejsme připraveni ani vyzbrojeni a mohli

bychom se jí neubránit. V tomto kontextu působila zábavně jedna rádoby vlastenecky chlácholivá televizní reportáž, v níž řada mladíků odpovídala pozitivně až nadšeně na otázku „bránili byste vlast, kdyby byla napadena?“ Chyběla totiž druhá otázka „jak byste ji bránili?“ a třetí otázka „byli byste ochotni se k obraně nechat vydrilovat?“.

Kdo si chce Betzovy poznatky prostudovat podrobněji, může si je nagooglovat v jeho eseji „Civil War Comes to the West“. My, kdo raději sledujeme příběhy, děje a dramata, než vědecké poznatky, se stručně podíváme na některé nedávné události, které Betzovy obavy potvrzují.

Tou hlavní událostí, z níž vychází vše ostatní, je ona „kulturně rozštěpená společnost“, ve srovnání s níž je naše vlastní rozštěpenost procházkou po růžové zahradě. Ta v západní Evropě akceleruje už půl století následkem historicky nebyvalé kolaborace domácích mocenských a intelektuálních elit s nepřátelskou invazí, měnící se v okupaci a kolonizaci. Její strategickou součástí je potlačování informací o vývoji islámské imigrace, s očerňováním a často soudním stíháním sdělovatelů faktů a jednoduché matematiky demografických předpovědí.

Namísto vysněné integrace a ekonomického a kulturního obohacení si západní Evropa

vytvořila nový politický fenomén, jemuž se začíná říkat „islámská identitní politika“. Vyjadřuje fakt, že sílící počty muslimů preferují islámský politický systém a infiltrují mocenské struktury s už netajeným cílem islámského ovládnutí společnosti. Infiltraci Muslimského bratrstva do francouzských mocenských, kulturních a vzdělávacích struktur nedávno dokumentovala podrobná zpráva francouzského ministerstva vnitra.

Britové se probouzejí ke zjištění, kolik obecních správ, radnic, starostovských a soudcovských funkcí řídí muslimové, jejichž praktickou politikou je postupná islamizace veřejného života. A kolik podpory se jim dostává od domorodých politiků, soudců, policie, médií a školských úřadů. A od intelektuální mládeže, zfanatizované „palestinismem“, což je jen nová nálepka pro starodávný džihád. K podobným zjištěním docházejí Němci, Rakušané, Belgičané, Holanďané, Švédové, sledující, jak se jim jejich domovy mění v cizinu. S islámskou identitou, podpořenou představiteli extrémní levice, vstupují do evropské politiky nové strany. Z islámského uskupení „The Muslim Vote“ jehož programem je „dát muslimská témata do popředí britské politiky“ vzniká nová dosud nepojmenovaná extrémně levicová strana, které sondáže odhadují voličskou podporu 18%. V Bruselu vznikla celo-eurounijní federace zvaná „Free Palestine Party“ a její belgická odnož TFA získala tři poslance. Francouzská odnož se jmenuje UDMF („Unie francouzských muslimských demokratů“) UDMF. Nizozemsko má muslimskou stranu DENK. Rakousko NBZ („Nové hnutí pro budoucnost“). Celkem jich Evropa má 11.

Jejich vliv s rostoucím procentem muslimské populace narůstá. A s ním i její sebevědomí a troufalost, projevovaná stále častějšími demonstracemi „palestinismu“, útoky na občany, znásilňování žen včetně nezletilých. Upozorňování na jejich trestné činy je umlčováno nálepkami islamofobové, xenofobové, rasisté, pravicoví extrémisté. Umlčování za ně provádějí po dobrém „domorodé“ soudy,

policie, média, profesní odbory a zaměstnavatelé, nebo po zlém samotní muslimové, s vědomím ověřené beztrestnosti.

Jestli Evropa okamžitě nezastaví příliv muslimské imigrace – ilegální i legální – bude za dvacet let vypadat jako dnešní Sýrie, ovládaná fanatickými džihádistickými gangy masakrujícími kdekoho, kdo se jim nezdá dostatečně islámský. Tak varují už řadu let historici islamizace jako Daniel Pipes, Robert Spencer nebo Raymond Ibrahim. A citují historické demografické statistiky, podle nichž křesťanská populace například zrovna Sýrie, kdysi většinová se třemi miliony, se za dvacet let zmenšila na 300 tisíc. Její likvidace pokračuje pod novou vládou islámského džihádisty, s nímž si západní státníci kamarádsky potřásají rukou a předhánějí se, kdo mu dá víc peněz.

Každý den někde v Africe, od Nigérie přes Ugandu a Mali po Mosambik, ozbrojení džihádisté zmasakrují nějakou bezbrannou křesťanskou vesnici. Často s pomocí nebo nečinným přihlížením státní armády a policie. Za totálního mlčení západních médií.

Jak to, že nikdo na Západě nedemonstruje proti této genocidě – která navíc vraždí lidi se Západem kulturně a ideově spřízněných a o pomoc Západu prosících? Jak to, že místo toho desetitisíce palestinským státem zběsněných italských levičáků a anarchistů pod taktovkou muslimských imigrantů a za podpory stávkujících odborů devastují osmdesát měst, „s maskami na tvářích házejí na policisty láhve, kameny, kouřové bomby, dlažební kostky a popelnice, rozbíjejí okna, blokují dopravu a zraní jen v Miláně 60 policistů,“ jak chaos popsala italská média? Proč demonstraci titulují popisem „guerillová válka“?

Že by se konečně někdo v médiích probouzel ke zjištění, že Evropa už je až po uši ve válce, která se na ni žene zevnitř a je akutní, prostě proto, že už dobývá ulice evropských měst? A že to je oživená válka starodávná, trvající už 14 staletí?

Račte otočiti list..

Pondělí 9. března

Nový ajatolláh je snad opravdu raněný
Už 11 států se obrátilo na Ukrajinu o pomoc proti dronům
Francie hodlá chránit plavbu v Hormuzském průlivu
Teroristé poničili synagogu v Lutychu
Trump odmítl nabídku britské pomoci v konfliktu s Íránem
Havlíček jede do Ameriky, ČR bude spolupracovat s Texasem
A máme dětského ombudsmana
mosteckého soudce Beneše
Ministr Červený vyhodil ředitele KRNAP Böhnisch
Okamura slibuje, že vláda znesnadní přepravu mezi ČR a Ukrajinou
A Vláda nesouhlasí s lidoveckým návrhem zakázat mobily ve školách
U nás hezky, sluníčko je zastřené jakýmsi závojem

Úterý 10. března

Putin chce mít právo vojensky intervenovat v zemích věznicích Rusy
A Podle Macrona je jádro klíč k energetické nezávislosti Evropy
Ukrajina pomáhá zemím Zálivu v boji proti iránským dronům
A Írán prohlašuje, že bude pokračovat v raketových úderech
Vláda chystá registraci subjektů se zahraničními vazbami
Ředitelé Národních parků stojí za vyhozeným ředitelem KRNAPu Böhnischem
A Turek bude místo ministra Červeného na Radě ministrů životního prostředí
V rizikové oblasti Zálivu zůstává 2500 Čechů
U nás vlídné počasí, sluníčko je trochu zamížené

Středa 11. března

Trump opakuje, že válka v Íránu brzy skončí
Všechno naznačuje, že to na to nevypadá
Zelenskyj naznačuje, že Rusko pošle vojáky do Íránu
Komunální volby v Bavorsku oslabily CSU a Zelené, posílila AfD
Sněmovna schválila rozpočet se sekerou 310 mld
Odchod Šichtařové ze sněmovny provázejí zmatky
Ministr Červený upozorňuje, že z emisních povolenek profitují spekulanti
A Vědci zjistili (průzkum Pod svícem) že 11 % mužů bylo znásilněno
U nás pořád ještě hezky, jen chvilkami drobně přšelo; teplo, údajně je jako v dubnu.

Čtvrtek 12. března

Americký velvyslanec při NATO kritizoval Česko za porušení dohod o výdajích na obranu
Íránská televize četla prohlášení nového ajatolláha
Rusko si stěžuje na bezohlednost ukrajinských útoků na energetiku
Čínská armáda přerušila lety kolem Tchaj-wanu
Registrace neziskovek se nebude týkat včelařů, ujistil Babiš
A Česko končí s repatriačními lety
Lidovec Bartošek má nápad, aby čínská auta nesměla vjíždět do důležitých objektů
Čapí hnízdo – Nagyová už v tom lítá sama
U nás pod mrakem, déšť, chladno

Pátek 13. března

Trump nabízí 10 milionů dolarů za informaci o Chameneim jr.
A Američané tvrdí, že mladý Chamenei je raněný a znetvořený
Američané jednájí s Kubou
Ministr kultury Klempíř předal oficiální námitku proti účasti Ruska na Benátském bienále
Opozice požene zákon o registraci subjektů k Ústavnímu soudu
A Sněmovna jednala o zákonu o podpoře lidí v bytové nouzi
Začal festival Comic - Con, čeká se rekordní účast
Česko podepsalo s Texasem deklaraci o spolupráci
U nás skvostný den se sluníčkem

Víkend 14. – 15. března

Zelenskyj se vykrukuje ze zprovoznění ropovodu Družba
Írán popírá ochotu jednat s USA
Demonstranti na Kubě napadli kancelář komunistické strany
A Schillerová pokládá za nereálné jít nad 2 % HDP na obranu
Zemřel německý filosof Jürgen Habermas (96)
Místopředseda vlády Vondráček (NO) potvrdil, že ČR ve výdajích dostojí závazkům
Na Comic – Con v Praze přišlo 28 tisíc fanoušků
Film Franz dostal čtyři České Ivy
U nás sobota luxusní, neděle pod mrakem

Pondělí 16. března

Leyenová tvrdí, že nelegální imigrace do Evropy klesla
Trump slibuje brzké uvolnění Hormuzského průlivu
Letiště v Dubaj obnoví provoz
A Fico pojedje do Moskvy
Ministryně Schillerová jednala s prezidentem Pavlem o rozpočtu
A Frei odmítl další obvinění ze znásilnění
Vladimír Špidla chce založit novou sociální demokracii
Česko chce prosadit pozastavení systému emisních povolenek
U nás pod mrakem, vítr, nevlídně

Úterý 17. března

Šéf protiteroristického střediska USA rezignoval na protest proti válce v Íránu
A Kallasová se diví, že USA nejednaly s EU o napadení Íránu
Šojgu připustil, že žádný ruský region není bezpečný
EU pomůže opravit ropovod Družba
Premiér Babiš se dohodl s prezidentem Pavlem o jmenování velvyslanců
A Filip Turek vyřídil v Bruselu, že ČR odmítá zákaz aut se spalovacími motory
Kontrola zjistila, že marže pumpařů jsou v pořádku
Václava Moravce má v ČR nahradit Martin Řezníček
U nás chladný, převážně slunný den

Středa 18. března

Americká letadlovka odplouvá od Íránu do doku
Středozemním mořem pluje opuštěný ruský tanker
Ukrajina útočí na letecké podniky v Rusku
USA uvolňují obchod s Venezuelou
Babiš zřejmě nepustí prezidenta Pavla na summit NATO
Prezident Pavel varuje před zákonem o zahraničních vazbách
ČR pomůže při zajištění ropy pro Slovensko
SPD chce omezit prezidentské pravomoci
U nás krásný slunný den

Čtvrtek 19. března

Trump řekl, že neplánuje poslat do Íránu vojáky
Pět evropských států plus Japonsko se chce politicky angažovat v odblokování Hormuzu
Babiš řekl v Bruselu, že nám emisní povolenky ničí průmysl
A Orbán nadále blokuje unijní půjčku Ukrajině
Prezident Pavel si myslí, že opravdu Babiš bude lépe vysvětlovat propad výdajů na obranu
Ministr Klempíř vyhodil ředitelku Národní galerie
Proti chřipce bude možné se očkovat i v lékárnách
Mikuláš Minář opravdu věří, že mu v sobotu přijde na Letnou 400 tisíc lidí
U nás chladný slunečný den

Pátek 20. března

Francouzi zadrželi loď ruské stínové flotily
Švýcarsko nebude vyvážet žádné zbraně do USA
Podle BBC padlo na Ukrajině už 204 tisíc vojáků
Izrael zaútočil na Teherán a zabil mluvčího RG
Zemřel Chuck Norris (86)
Neznámí pachatelé založili požár v areálu firmy LPP v Pardubicích, ve hře jsou čtyři verze
Ministr vnitra Metnar řekl, že není důvod pro zvýšení stupně ohrožení terorismem
Babiš vyhoví SPD a vláda nebude propagovat očkování
Robert Králíček končí jako vládní zmocněnec pro digitalizaci
Zamračeno 6°C

Víkend 21. března – 22. března

Volby v Porýní-Fanci vyhrála CDU, AfD významně posílila
A Maďarský ministr zahraničí Czujjártó průběžně informoval Kreml o jednáních EU
Izrael demoluje domy v Libanonu poblíž své hranice
Na Kubě přestala fungovat elektřina
V Praze na Letné demonstrovalo v sobotu 250 tisíc lidí proti vládě
A Ministr Macinka interpretoval demonstraci jako neochotu přijmout výsledky voleb ANO v průzkumech vede, STAN je druhý s míň než polovinou, následuje ODS
60 procent studentu si myslí, že soudruh soukmenovec a jenerál a president Petr Pavel alias Ávák je bojovník proti komunismu a disident.
Babiš se nezúčastní jednání konzervativců v Budapešti
U nás chladný víkend, od sobotního odpoledne slunečný

Dokončení z první strany

Stálo by nám za to si připomenout, že před jejím vypuknutím „Západ“, čili civilizace a kultura anticko-biblická, sahal až k hranicím dnešního Íránu a Afghánistánu na jedné straně, v severní Africe až po Atlantik na druhé. A že k plně křesťanským zemím řecké kultury tehdy patřily i dnešní Egypt, Súdán, Libye, Tunisko (rodiště svatého Augustina), Alžírsko, Maroko, Sýrie, Irák, Jordánsko, Turecko, a samozřejmě Palestina. A že to vše se změnilo v 7.a 8. století bleskovou invazí islámského imperialismu, okupací tří čtvrtin křesťanského světa (čili Západu), postupnou přeměnou velkolepého byzantského křesťanství v islámskou říši, a násilnou konverzí na islám, jehož právní

system zapomněl od archanděla Džibríla převzít i ten nejzákladnější prvek biblické civilizovanosti, jímž je Mojžíšovo Desatero, a nahradil jej náboženskou povinností dobývat, okrádat, otročit a vraždit „neznabohy“.
A že k těm kdysi západním, ale islamizovaným zemím by brzy mohla přibýt desítka zemí, dvě z nich vyzbrojené jadernými zbraněmi. Pesimisté (nebo možná realisté?) se vzdávají nadějí, že by se Evropa ještě dokázala islamizaci ubránit. Britské vojenské úřady přiznaly, že počet jen těch mužů příplutých v posledních několika letech na člunech z Francie už převýšil celkový počet všech britských ozbrojených jednotek včetně záložníků. Německá kontrarozvědka spočítala, že tamní počet muslimských mužů vojenského věku už dávno překonal součet všech německých ozbrojenců včetně policie. Ve Francii už to ani nikdo nepočítá. Česko, jehož armáda by počtem sotva ubránila jedno okresní město jeden týden, utrací peníze předražené polní kuchyně, aniž by se kdo zeptal, zda v nich bude koho nakrmit. A málokdo si klade otázku, čím se vlastně národy a civilizace dají ubránit. Neklademe si ji proto, že už dlouho pohrdáme vlastními dějinami, z nichž se nám zamlčuje, že civilizace se brání hrdinstvím. To spočívá ve víře ve společnou kulturu a systém hodnot, vůli je bránit, v ochotě učit se válečnickému umění, pěstovat vůli k vítězství, ctít hrdiny, riskovat osobní život pro celek, spolupracovat se spolubojovníky a chránit bezbranné. A to v Evropě už několik generací není „cool“. Ale bez toho nás nezachrání ani 10 procent HDP.

13-03-2026 - Švédsko: Dva migranti ze Sýrie, Damir Al-Ali a Adam Hamlaoui, pod pohrůzkou zbraní brutálně zbili a několikrát znásilnili dívku jménem Petra. Ta si nakonec vzala život. Než zemřela, dostala odškodné v přepočtu necelých 7 000,- Kč. Více z pachatele nedostali.
On sám ale obdržel od Švédského státu odškodnění za průtahy v řízení, které strávil ve vazbě, téměř 2 000 000 Kč, trojnásobek toho, co měl zaplatit zmíněné Petře. Ne, nemohli mu část odečíst, ani zabavit, to Švédská legislativa nedovoluje. Podle článku mu chtěli dát ještě víc, ale nakonec musel holt nějak vyžít ze dvou mega.
Po propuštění zůstává ve Švédsku a pokračuje v páchání zločinů.

Zdroj:

<https://www.dagensjuridik.se/nyheter/valdtaktsdomd-far-840-000-av-jk-satt-frihetsberovad-for-lange/>

Austrálie.

Milióny importovaných radikalizovaných komunistických Číňanů a socialistických Indu a Arabu pomohlo zvítězit v Jihoaustralských volbách.

Starší manželská dvojice sedí na lavičce v parku a paní závistivě pozoruje na protější lavičce mladé milence. Po chvíli už to nevydrží a povídá muži: „Koukej na ně. Co tu sedíme, už ji políbil aspoň osmkrát. To tebe nenapadlo ani jednou.“ Manžel překvapeně vzhledne a praví: „Prosím tě! Dyt' ji ani neznám!“

Nemám štěstí na ženy! Vždycky, když nějakou pěknou potkám, vyjde najevo, že je buď vdaná nebo já ženatý.

Príbeh „falošnej“ novinárky:

Aneta Leitmanová zverejnila stovky článkov, Filip Struhárik Denník sk

Slovenský súd zistil, že Aneta Leitmanová, samozvaná novinárka populárneho dezinformačného webu Hlavný denník, v skutočnosti neexistuje. Leitmanová je autorkou stoviek článkov, no ani samotná redakcia nevie, kto to je. Aj tak by sa dala opísať kariéra Anety Leitmanovej, ktorá niekoľko rokov písala politické texty pre web Hlavný denník.

Jej meno sa z médií pred pár rokmi vytratilo, no minulý týždeň sa opäť dostala do pozornosti. Vyvolala to správa o rozhodnutí súdu, na základe ktorého sa Hlavný denník musel ospravedlniť novinárom Denníka N Monike Tódovej a Mirkovi Tódovi za článok o kúpe ich bytu. Autorkou nepravdivého textu bola práve Leitmanová.

Súdu sa nepodarilo zistiť jej skutočnú totožnosť. To vyvolalo nepodložené špekulácie, napríklad že sa za týmto menom skrývajú predstavitelia Smeru. No skutočnosť je iná.

V tomto texte prinášame príbeh autorky Leitmanovej. Pri jeho písaní sme použili verejne dostupné informácie, vlastné zistenia aj analýzu umelej inteligencie (AI).

Šéfredaktor vraj nič nevie

„Uvedenú osobu nepoznám, keďže som v období publikovania predmetných článkov v redakcii Hlavného denníka nepôsobil,“ vraví súčasný šéfredaktor webu Ivan Mihale.

Keď Leitmanová v marci 2021 napísala diskreditačný článok o novinároch Tódovcoch, Mihale v redakcii naozaj ešte nepôsobil. No už v júli 2021 bol editorom Hlavného denníka a v septembri 2021 sa stal zástupcom šéfredaktora. Leitmanová bola celý čas v tiráži uvádzaná ako „komentátor/redaktor“. Dokonca bola v tom čase jedinou oficiálnou komentátorkou Hlavného denníka.

Ako to, že ju zástupca šéfredaktora nepoznal? To Mihale nevysvetľuje. Redakcia Hlavného denníka je pritom malá, väčšinou ju tvorilo zhruba desať ľudí, len krátke obdobie obsahoval redakčný zoznam asi dvadsať mien.

Ospravedlnenie Hlavného denníka Denníku N

Od októbra 2021 Hlavný denník zmenil šéfredaktora, stal sa ním Ivan Brožík. V tom mesiaci zverejnila Leitmanová svoje posledné články v Hlavnom denníku a z tiráže zmizla. Ani Brožík Leitmanovu nezná.

Slovensko vraj „podkopáva Európu“! Minister Blanár okamžite reaguje

TASR 11-2-2026

BRATISLAVA/AMSTERDAM - Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí (MZVEZ) SR pozorne sleduje proces formovania holandskej menšinovej vlády a ohradzuje sa voči označeniu SR v koalícnej dohode ako krajiny, ktorá aktívne podkopáva Európu. Uviedol to v stredu šéf slovenského rezortu diplomacie Juraj Blanár.

„Dôrazne sa ohradzujeme voči absolútne nepravdivému označeniu Slovenska v koalícnej dohode ešte nevyzmenovanej vlády ako krajiny, ktorá vraj „aktívne podkopáva Európu“,“ napísal na sociálnej sieti Facebook. Európska únia je podľa Blanára pre SR životným priestorom. „Sme zodpovedným, konštruktívnym európskym partnerom. Vstupom do EÚ však členské štáty

neustrácajú svoju suverenitu, a preto ak sa niečo nevyvíja správnym smerom, vláda SR bude vždy obhajovať národnoštátne záujmy Slovenska,“ pokračoval.

Šéf slovenskej diplomacie tvrdí, že „*témy, ktoré otvárame, sú navyše zároveň dôležité pre samotnú EÚ a jej budúcnosť*“. Európska únia bola podľa jeho slov založená na princípe vzájomného rešpektu a rovnocennosti hlasov. „*Preto zachovanie práva veta v otázkach, v ktorých ešte platí, je pre budúcnosť EÚ veľmi dôležité a nemôže byť dôvodom na útok voči európskym partnerom či sankcionovanie*,“ zdôraznil.

MZVEZ podľa Blanára tento odkaz komunikovalo s holandským partnerom cez štandardné diplomatické kanály spolu s vyzvaním na otvorený a úprimný dialóg. „*Rôznorodosť názorov spojená s otvorenou diskusiou predstavuje samotnú podstatu Európskej únie a, paradoxne, je tiež súčasťou holandskej politickej kultúry*,“ dodal.

Zmeny v disciplinárnych senátoch posúdi Ústavný súd.

Opozícia hovorí o strate právomocí

TASR 11,03,2026 Zmeny schválené parlamentom zaviedli povinne dvojstupňové disciplinárne konanie a podstatne zmenili zloženie senátov, ktoré majú rozhodovať o disciplinárnej zodpovednosti sudcov či prokurátorov.

Ustanovenia napadla skupina opozičných poslancov. Ústavný súd v stredu prijal ich návrh na ďalšie konanie, návrhu na pozastavenie účinnosti nevyhovelo.

Zmeny schválené parlamentom vlni v septembri zaviedli povinne dvojstupňové disciplinárne konanie a podstatne zmenili zloženie senátov, ktoré majú rozhodovať o disciplinárnej zodpovednosti sudcov či prokurátorov.

Podľa napadnutého ustanovenia má byť disciplinárny senát v prvostupňovom konaní trojčlenný a v odvolacom konaní päťčlenný. Senáty sa skladajú z predsedu, člena a prísediaceho. Členmi sú pritom aj sudcovia iných súdov ako Najvyššieho správneho súdu.

„Inak povedané, dôsledkom týchto zmien je, že v trojčlennom disciplinárnom senáte je len jeden sudca Najvyššieho správneho súdu (a jeden sudca iného súdu) a v päťčlennom odvolacom senáte sú len dvaja sudcovia Najvyššieho správneho súdu (a jeden, resp. dvaja sudcovia iného súdu),“ poukazuje podanie.

V prípade disciplinárneho konania voči sudcovi sú podľa zákona až dvaja členovia prvostupňového senátu a traja členovia odvolacieho senátu zvolení Súdnou radou.

„Ak teda národná rada napadnutými ustanoveniami vedome a cielene vykonávala svoju zákonodarnú právomoc tak, aby fakticky odňala Najvyššiemu správneho súdu a jeho sudcom právomoc, priamo predpokladanú v čl. 142 ods. 2 ústavy, a preto ju zverila rozhodovaciemu telesu, v ktorom budú jeho sudcovia v menšine (a, naopak, obsadia ho sudcovia iných súdov, ktorým ústava túto právomoc nezveruje, prípadne úplne iné osoby), ide o svojvôľu, nezlučiteľnú s princípom právneho štátu, ako ho zaručuje čl. 1 ods. 1 ústavy,“ uvádzajú poslanci.

Napádajú aj ustanovenie, ktoré vylučuje sudcov Najvyššieho správneho súdu, ktorí vykonávajú

funkciu sudcu menej než desať rokov, z výkonu funkcie predsedu a člena disciplinárneho senátu.

Poviedka

Chlapík si sadne do vlaku a hneď zatvorí oči a skúša si trochu pospať, zakryje si hlavu s kabátom, ale na to oproti nemu sedí mladá žena a do telefónu dosť nahlas

- Ahoj, túna je Terka.

- Čo chceš, daj mi pokoj, mám ťa dosť!
 - Nie, nie miláčik ja som vo vlaku a idem k tebe, budem tam tak za hodinu.
 - Nechoď, ja som s tebou skončil! Vláciš sa kde s kým v práci...
 - Nie, nie miláčik never tým sprostým ohováračkam! Ja milujem len teba!
 - Mňa?! A tak prečo si stále u vedúceho v kancelárii aj hodinu?!
 - Nie nie miláčik ja som tam len vtedy keď nemá sekretárku, tak ja mu pomáham, Ja milujem len teba!
 - A čo ten automechanik ktorý ti opravuje auto zadarmo?
 - Prosím ťa však to je bratranec, Ja milujem len teba!
 - A čo ten maklér čo ti dal byt za polovičnú cenu?!
 - Ten mi dal len zľavu, Ja milujem len teba!
 - A čo ten farár čo k nemu chodíš „na súkromné spovede“?!
 - Prosím ťa aké súkromné spovede my sa len modlíme ružinec, Ja milujem len teba!
 - A čo ten spevák v bare za ktorým chodíš keď som ja na služobke?!
 - Prosím ťa miláčik čo veríš takým rečiam, ja milujem len teba!
- A na to, ten chlapík vytiahne hlavu spod kabátu a nahlas zahľási do jej telefónu; „Terka, skonči už ten telefonát a pod' naspäť do postele!“ Odvtedy Terka nikdy nepoužíva telefón na verejnosti...

SNS predloží návrh na predĺženie volebného obdobia samosprávam

napaleta.sk - 22. mar 2026

Koaličná SNS predloží návrh na predĺženie volebného obdobia samosprávam na päť rokov. Avizoval to podpredseda Národnej rady SR a predseda národnárov Andrej Danko v nedeľnej diskusnej relácii STVR O 5 minút 12. Pripomenul, že strana predĺženie riešila aj v minulosti. Šéfovi opozičného KDĽ Milanovi Majerskému sa v súčasnosti takáto myšlienka nepozdáva.

„Slovenská národná strana navrhne opäť svoj zákon na predĺženie obdobia aj v samosprávach. Budeme sa baviť aj pre politické strany, aj komplexne, aby sa zjednotilo volebné obdobie na päť rokov,“ povedal Danko.

Majerský i Danko pripomenuli, že s návrhom v tejto veci prišiel pred časom aj predseda NR SR Richard Raši (Hlas-SD). KDĽ by podľa Majerského v súčasnosti s touto zmenou nesúhlasilo. „Aktuálne nemá žiadnu zelenú, že my budeme hlasovať o zmene ústavy s vládou koalíciou,“ uviedol. Majerský ale pripustil možnú debatu o Rašiho návrhu so zvyškom opozície. Riešili aj kandidatúry na tohtoročné komunálne a krajské voľby. Na otázku o spolupráci KDĽ so súčasnými koalíčnými stranami v týchto voľbách Majerský reagoval, že štruktúry hnutia necháva v nízkych úrovniach rozhodovať samé za seba.

Z vystoupení A. Babiše v senatu:

"Takže, pane Bendo, prostřednictvím paní předsedající, vy tady sedíte 24 let, tak já se ptám, co jste tady řešili z těch tunelů polistopadové historie naší země (...)

Vy jste tady řešili kupónovou privatizaci, Harvardské fondy Koženého?

Ty nás stály 100 miliard. (...)

Státní banky, které jste nechali rozkrást a které jste následně vyvedli do ČKA, kde jste to rozkradli po druhé.

A co lehké topné oleje.

A konkurs Chemapolu.

A Agrobanka za 50 miliard.

A Bohemia za 20.

A co kauza IZIP, peníze, které skončily někde na účtech ve Švýcarsku.

Proč jste nevysvětlili tento tunel vašim členům ODS!

ČKA nás s tála 230 (236?) miliard.

IPB měla 270 miliard špatných úvěrů.

A co naše předsednictví Evropské unii spojené s kauzou ProMoPro.

Pan Kalousek mluvil v Bruselu o ostudě ohledně Čapího hnízda.

Ne, vy jste udělali největší ostudu.

Vy jste řešili kauzu ProMoPro za 180 milionů Kč, které odešly na účty nastrčených firem a které vybírali bílí koně v hotovosti. (...)

A co třeba mimořádná schůze kvůli solárním spekulantům?

Celkem Češi - daňoví poplatníci zaplatí kvůli špatnému zákonu zhruba 600 miliard korun navíc za podporu solárních baronů, což je kvalifikovaný odhad Energetického regulačního úřadu.

A navíc pět z dvaceti největších solárních elektráren mělo anonymní akcie.

Kdopak asi byl jejich vlastníkem?

Martin Roman?

Nebo Háva od Kalouska?

Kmotří?

Nebo dokonce někteří poslanci?

Nebo samotný Klaus?

Když náklady na solární elektrárny začaly prudce klesat, ale podpora ceny garantované státem ne, očekávalo se, že vláda Mirka Topolánka nějak zareaguje.

K ničemu nedošlo.

Důsledky - jedno z největších tunelů na veřejné prostředky se tak potýkáme dodnes.

Za rok 2016 vydá český státní rozpočet na podporu obnovitelných zdrojů téměř 44 miliard, z toho je dotace ze státního rozpočtu 22 miliard a zbytek zaplatí občané. (...)

Dotační podvody.

Já se ptám, prostřednictvím paní předsedající, paní Němcové, ta tu sedí 18 let.

Svolali jste mimořádnou schůzi třeba kvůli největšímu dotačnímu podvodu ROP Severozápad,

kde byl tehdejší šéf Petr Kušnierz už odsouzen na pět let za to, že si říkal o úplatky?

Právě dnes ho soud poslal do vězení na sedm let za ovlivňování dotačních projektů v hodnotě 1,4 miliardy korun.

Zajímalo by vás, kdo ho do funkce dosadil?

No přece ODS.

Konkrétně tehdejší předseda regionální rady Jiří Šulc.

A pan Kušnierz začal u soudu mluvit - o tom, jak ho ovládala chobotnice vedená lidmi napojenými na ODS.

A vysvětloval to tady někdo?

A proč jste ve Sněmovně neřešili privatizaci

karlovarské Becherovky?

Nebo asi tady všichni trpíte ztrátou paměti.

Tak já vám to připomenu.

O privatizaci karlovarské Becherovky pravděpodobně rozhodlo to, že vítězná firma měla ve vlastnické struktuře Karla Schwarzenberga přítele finančníka Zdeňka Bakaly, který o několik let později brutálně ovlivnil privatizace OKD a z firmy vytuneloval 110 miliard korun.

Vše kolem privatizace Becherovky se odehrálo ve středu 3. září 1997.

O přestávce jednání Poslanecké sněmovny.

Tehdy se pro strach z parlamentu narychlo sešla Klausova vláda a většinou hlasů upřednostnila nabídku pana Bakaly a Schwarzenberga. (...)

Pro tento projekt zvedli ruce všichni ministři za Občanskou demokratickou alianci.

Je zvláštní, že členem ODA byl tentokrát taky pan Schwarzenberg.

Byť většina Klausovy partaje podle pamětníků upřednostňovala firmu Stock.

Nicméně vyhrál tedy pan Schwarzenberg a s panem Bakalou a to přesto,

že jejich podnikatelský záměr byl meziresortní komisí vlády označen za nejhorší.

Proč jste tedy ve Sněmovně nikdy neřešili podivné okolnosti této privatizace,

kteřou prokazatelně ovlivnila vysoká politika, nikoliv ekonomické zájmy českého státu? (...)

Privatizace OKD.

Proč policie nezasáhla, když bývalý šéf Fondu národního majetku Česka podal trestní oznámení a pokusil se tento proces zastavit?

Případ OKD je případ bezprecedentního bezcitného vytunelování firmy, kde jeho finančník Bakala a jeho kumpáni díky privatizaci získali a vytáhli z firmy OKD přibližně 110 mld. korun.

Ano, vážení horníci, 110 mld. korun. (...)

A co je dneska výsledkem?

OKD hrozí kolaps.

Hrozí uzavírání dolů a propouštění horníků.

Ptám se.

Proč nehovoříme o této kauze a jejich důsledcích, která se významnou měrou dotýká státu?

Je tu snad mimořádná schůze kvůli tomu?

Jasně, že není.

Pan Bakala byl přece sponzorem politických stran. Přece ODS a TOP 09.

Jen v roce 2010 dal 15 mil. ODS a TOP 09 7,5 mil.

A Věcem veřejným 6 mil.

Já vás tedy žádám, abyste ty peníze vrátili firmě OKD.

Vraťte to horníkům, abychom platili méně pro jejich předčasné důchody, které jsme jim slíbili... atd."

Hamentaschen Hamasovic kapsy

Suroviny

125 g másla pokojové teploty

125 g cukru

troška vanilkového cukru

3 žloutky

250 g mouky

1 lžička prášku do pečiva

citronová kůra

špetka soli

1 trochu našlehané vejce na potírání

Datlovo pomerančová náplň:

250 g vypeckovaných datlí

1 lžička nastrouhané pomerančové kůry

4 - 6 lžic pomerančové šťávy

1/4 lžičky mleté skořice

pár kapek mandlového extraktu (nemusí být) je-li nutné tak 1 - 2 lžice vody

Povidlová nádivka:

250 g povidlí

citronová kůra i šťáva podle chuti

cukr podle chuti

trochu vanilkového cukru

jsou-li povidla příliš řídká, tak trochu na jemno umletého perníku

Hrozinkovo-mandlová nádivka.

1/2 hrnku cukru

1 lžice pomerančové nastrouhané kůry

1/2 hrnku pomerančové šťávy

2 lžice mouky, nebo škrobové moučky

1/2 hrnku vody

1 vanilkový cukr

1 1/2 hrnku posekaných hrozin

3/4 hrnku na sucho opražených mandlí

Maková náplň:

100 g máku

1/2 hrnku mléka

1/2 hrnku medu

4 lžice hrozin

z půlky citronu kůra i šťáva

na jemno postrouhaný perník kolik je

zapotřeby na hustou náplň

Čokoládovo-ořechová náplň:

1/2 hrnku kakaa

1/2 hrnku cukru

1/4 hrnku silné černé kávy, nebo mléka, nebo smetany

1 hrnek na sucho opražených vlašských ořechů

Postup

V míse našlehat máslo s cukrem do lehka a světla.

Zašlehat tam vanilku podle chuti a kůru. Přesít mouku se solí a práškem do pečiva a vložit do máslové směsi. Pomocí rukou vytvořit hladké těsto, zabalit ho do plastického filmu a nechat ho v chladničce odpočinout.

Přípravit náplně.

Předehřát troubu na 180°C. Vymastit dva plechy.

Na trochu pomoučeném vále vyválet těsto na

3 mm. Pomocí vykrajovací formičky asi 7.5 cm

velké vykrajet kolečka. Do každého položit

1 lžičku nádivky a okraje potřít vejcem. Okraje

koleček ze tří stran přeložit přes nádivku tak, aby

vznikl trojúhelníkový tvar a nádivka uprostřed

byla vidět. Poskládat je na plechy, potřít je vejcem

a péct je 20 - 35 minut (podle velikosti). Vyjmout je a nechat vystydnout na mřížce.

Maková náplň:

Svařit vodu s cukrem, až se cukr rozpustí. Přidat

pomletý mák a vařit, až se voda vsřebá. Přidat

citron a tolik perníkových drobčků, kolik je

zapotřeby. Nechat vystydnout.

Datlovo pomerančová náplň:

Vše dobře rozmixovat v mixeru, nebo sekacím

robotě téměř do hladka. Je-li směs příliš suchá, po

troškách přidat vodu. Nádivka má být konzistence

hustého džemu.

Povidlová nádivka:

Všechny ingredience smíchat.

Hrozinkovo-mandlová nádivka:

Prvních šest ingrediencí za stálého míchání vařit

v kastrolku na vysokém ohni. Když směs začíná

houstnout, přidat hrozinky. Pokračovat ve vaření a

přidat mandle. Vařit tak dlouho, až je vše husté.

Nechat vychladnout.

Čokoládovo-ořechová náplň:

Dobře rozmíchat v míse.

P.S. Některé náplně jsou tradiční, jako maková,

povidlová v četně různých marmelád a džemů,

jako je meruňkový. Některé jsou novější. Každá

náplň by měla být na naplnění všech tašek.

iPhone ksicht

Čínanka zažila něco, co vyvolalo vážné obavy o bezpečnost smartphonů. Po zakoupení iPhone X zjistila, že její kolega dokázal odemknout její telefon pomocí Face ID, přestože nebyl registrovaným majitelem zařízení. Vyděšená tímto porušením bezpečnosti kontaktovala společnost Apple, která souhlasila s výměnou telefonu. Situace se však stala ještě znepokojivější, když náhradní zařízení vykazovalo přesně stejnou chybu a stejný kolega jej dokázal znovu odemknout.

Jak se zpráva o tomto případě šířila, vyvolala celosvětovou debatu o omezeních technologie rozpoznávání obličeje, zejména u lidí s podobnými rysy obličeje. Společnost Apple nakonec vydala plnou náhradu a později vylepšila svůj systém Face ID. Tento incident připomněl, že i špičková technologie může mít v reálném světě slabá místa a že uživatelské zkušenosti často odhalí nedostatky dlouho předtím, než je inženýři předvídají.

Vydavatel: Ano, ba i telefon mojí dcery V., klidně otevře o dva roky mladší dcera S.

V roce 1943 byl americký bombardér letící nad Německem 11krát zasažen do palivových nádrží výbušnou municí, ale žádná z nich nevybuchla. Když byly granáty rozřezány, neobsahovaly žádné výbušniny. V jedné z nich byl vzkaz v češtině s nápisem: „Tohle je vše, co pro vás teď můžeme udělat.“

Jean, stala se mi dnes taková divná věc. Lady Sarah si zlomila nohu, a tak jí to bolelo, že jsem ji zastřelil, aby se netrápila. Není to moc zvrhlé?"
"Myslím, že ne, sire. Zvrhlejší by bylo, kdybyste jí nejdříve zastřelil a pak jí lámal nohu."

Zajímavosti. Víte, že....

.. když Efim Liebermann napsal novou knihu, tak bohužel, nikdo si jí nechtěl koupit. A tak dostal nápad. Do všech novin dal inzerát tohoto znění: "Mladý atraktivní milionář hledá za účelem sňatku dívku, která by se podobala hrdince nové knihy Efima Liebermana."

Během několika hodin byl celý náklad jeho knihy vyprodán.

Soudruzi asi z NDR

„Útočníci nožem jsou všechno běloši“ – tvrdí aktivistka za Zelené v Německu, Jette Nietzard: „Jen bílí muži by měli být policií šacováni na nádražích, nikoliv Arabové a Afričané.“

Levičáctví je inverzí reality.

Nic z toho, co říkají, není argument v dobré víře, a cokoliv jim odpovíš nezmění, co budou hlásat nadále. Nepoužívají slova aby debatovali, používají slova aby manipulovali. Nechtějí porozumět, chtějí tě oklamat a kontrolovat.

Levičáctví je radikální, robotická, katedrála sektářské víry, že oni jsou těmi správnými, a proto je každá jejich lež a každý jejich zločin, oprávněný.

Zdroj: <https://mx.news/commentary/knife-wielding-suspects-only-have-white-skin-claims-former-german-green-party-her-view-is-completely-disconnected-from-reality/>

Jedna starší historka.

Je zima a jeden význačný podnikatel má v našem podniku oslavu narozenin. Je tam plno známých lidí. Vidím přicházet jednoho, kterého jsem od doby komunismu neviděl.

Dříve takový vxlak s geny (nemohu napsat co, kdyby se tu poznal), nyní velký ředitel.

Pozdravíme se a já se ho ze slušnosti ptám, jak se má. Podívá se na mě a povídá: „Já se mám dobře, já jsem se měl vždycky dobře." Vychutnává si to a pak ještě dodá: „Já jsem měl vždycky líp jak ty!" On měří necelý metr sedmdesát a já skoro dva. Nejradši bych ho zatloukl do země jako stanový kolík. Pak mi povídá: „Dneska budu pít jen minerálku, tak zaříd', aby nebyla ani studená ani teplá. Dám mu stranou pět minerálek.

Dvě hodiny mám od něho klid a pak přijde a povídá: „Dal bych si jedno presso." Udělám mu presso a podám mu ho. Podívá se na mě a povídá: „Taky by sis mohl pamatovat, že piju jen piccolo." Marně pátrám v paměti, kde za komunistů jsme dělali piccolo. Víím jen, že jsme dělali tureckou a vídeňskou kávu.

Akce končí a pan ředitel ke mně přijde se svým drahým mobilem v ruce a povídá: „Zavolej mi taxíka!" Konečně, teď začala moje role. Na svém soukromém telefonu vytáčím číslo taxi. Dvě poslední čísla vynechám, počkám pár vteřin a začínám rozhovor: „Já bych potřeboval taxíka pro pana ředitele." Prcek si totiž potrpí na to aby se mu všude říkalo: „Pane řediteli." Chvilku počkám a pak se na něj podívám a hlasitě opakuji pomyslnou odpověď taxislužby. Za pět minut přijedete. Ano, vyřídím to. Podívám se na ředitele a říkám: „Ani si nemusíš zapínat kabát, za pět minut bude taxík u hlavní brány!"

S radostí v srdci vypustím toho namyšleného vola do zimy. Pan ředitel se měl, má a vždycky bude mít dobře, ten si určitě nějakého taxíka odchytne. "Zdraví Zdeněk

PALESTINCI ÚTOČÍ NA KURDY VE STOCKHOLMĚ

Kurdská demonstrace za svobodu ve Stockholmu ve Švédsku byla napadena skupinou muslimských Palestinců. Policie byla nucena zasáhnout.

Tady je pravda:

Každý, kdo prosazuje svobodu, demokracii nebo skutečná lidská práva, se stává hrozbou pro Palestince a fanatické muslimy a musí čelit jejich násilí a teroru.

Tohle není lokální boj. Je to civilizační boj. Globální boj. Je to o tom jestli vyhrají fanaticti muslimové s Palestinci na jedné straně nebo my Evropané a civilizovaný zbytek světa na straně druhé

Přečtěte si více o propojení fanatických muslimů s propalestinským aktivismem a o tom, jak boj za Palestinu a proti Izraeli slouží jako maskování pro šíření fanatického islámu v Evropě:

<https://www.knihcentrum.cz/Kniha/muslimove-evropa-antisemitismus-a-izraelsko-palestinsky-konflikt>

Přečtěte si jak propalestinské skupiny záměrně podporují masovou migraci muslimů do Evropy: Eurabia - Mýtus nebo realita budoucnosti?

<https://www.knihcentrum.cz/Kniha/eurabia-1>

Když je někdo mrtvý, tak o tom neví. Ale všichni ostatní cítí tu bolest.

To samé platí, když je někdo debil.

Jak jsem se těšil prezidenta

Ten se má setkat v Břeclavi 25.2.v 18.30 hodin s občany v Kině Koruna. Ale po přečtení podmínek, které musí občan splnit, aby byl jeho dotaz předán panu prezidentovi mě mé nadšení rychle přešlo.

Občan si musí přes Facebook rezervovat vstupenku, jinak nebude ochrankou do sálu vůbec vpuštěn. Samozřejmě musí nahlásit svoji emailovou adresu, své osobní iniciály, heslo, tel. číslo. No a pak může poslat minimálně dva dny před akcí svůj dotaz, který ovšem bude předběžně cenzurován a posuzován, zda je příspěvek " dostatečně slušný a vhodný", na prezidentovu odpověď. Takže v sále pravděpodobně žádná přímá diskuse nebude, ale budou se číst předem vybrané otázky, na které bude pan prezident laskavě odpovídat.

Takže, na tak "svobodné a demokraticky" inscenované divadlo opravdu nepůjdu. Nejsem asi typem občana " toho jediného a správného názoru". A na otázky, na které bych se rád zeptal se odpovídat nebude !!

Jiří Lukeš, člen Syndikátu novinářů ČR, vždy na vaší straně!

Vydavatel: Ono je to stejné i tady v Austrálii.

Když posloucháte v radiu, v televizi nebo čtete v novinách rozhovory s politiky, tak i zde musíte předložit na co se budete ptát čtrnáct dní předem a pak když vám to schválí, můžete se zeptat, a politik pak hraje překvapeného, a odpoví vám předem připravenou odpověď.

Recept No.696 Bramborové placky „Lakatoš“

Ingredience:

500 g brambor
1 cibule
2 vajíčka
4 lžíce hladké mouky
sůl a pepř
olej nebo sádlo na smažení

Postup:

1. Brambory oloupejte a nakrájejte na menší kousky. Vložte je do hrnce s vodou a vařte, dokud nezměkčí.
2. Mezitím si oloupejte cibuli a jemně ji nasekejte.
3. Vařené brambory scedte a rozmačkejte vidličkou či mačkadlem. Přidejte nasekanou cibuli, vajíčka, mouku, sůl a pepř. Dobře promíchejte, dokud nedostanete homogenní hmotu.
4. Na pánvi rozpalte olej (nejlepší a zdravější je ale sádlo) a vytvořte placičky z bramborové směsi. Smažte je z obou stran dozlatova.
5. Hotové bramborové placky podávejte například s kyselou okurkou nebo smetanovým dipem. Dobrou chuť!

Takto jednoduché je připravit si lahodné bramborové placky bez zdlouhavého strouhání brambor. Nezapomeňte si vyzkoušet různé příchutě a přísady, například bylinky, slaninu nebo sýr.

Slepý pískač

Anglie, 1949. Joe Engressia přišel na svět slepý, v Richmondu ve Virginii. To, co mu chybělo na zraku, bohatě vyvážil genialitou: absolutním sluchem a IQ 174.

Už ve čtyřech letech si Joe nacházel úniky ze svého chaotického dětství. Rodina se neustále stěhovala kvůli otcově práci fotografa. Objevil telefon – podivné, těžkopádné zařízení – a naučil se klepat a pouštět vidlicový přepínač jako telegrafista, čímž ho přiměl vysílat signály, které vysílat neměl.

Skutečné kouzlo ale přišlo v roce 1957. Sedmiletý Joe si hrál u veřejného telefonu a zapískal. Čistý, pronikavý tón – čtvrté E nad středním C, zhruba 2600 hertzů. Spojení se okamžitě přerušilo. Zmatený zavolal telefonní společnosti, aby se zeptal proč.

Právě narazil na slabinu, která otřese světem telekomunikací. Nový automatický přepínací systém AT&T se řídil tóny, které síti říkaly, co má dělat. Tón 2600 Hz oznamoval přepínačům, že hovor skončil. Joeovo písknutí systém oklamalo. Vzdálený přepínač zavěsil, ale místní zůstal aktivní. Náhle měl slepý chlapec volný přístup k dálkovým linkám, které stály jmění.

V průběhu 60. let se vytvořila tajnostkářská komunita telefonních nadšenců – „phreakerů“. Mnozí byli slepí a mnozí techničtí. Používali píšťalky, kazety, dokonce i kanárky, aby trefili přesné tóny, mapovali síť a ohýbali ji podle své vůle. Joe, přezdívaný The Whistler (Pištec), prodával spolužákům přístup na dálkové linky za dolar. Úřady si toho ale všimly. Joe s tím přestal a šel dál, zatímco svět phreakingu dál rostl.

Na scénu vstupuje John Draper, narozen 1943, radarový technik a fanatik do elektroniky. Dozvěděl se o Joeově pískání a objevil píšťalku z cereálií Cap'n Crunch, která vydávala přesně tón 2600 Hz. Draper, nyní Captain Crunch, sestrojil „blue box“ – zařízení, které dokázalo ovládat telefonní systém daleko víc než obyčejné písknutí.

Blue boxy se rozšířily po celé zemi. Steve Wozniak a Steve Jobs si o Draperovi přečetli v časopise Esquire a postavili si vlastní. Ještě před vznikem Applu tyto přístroje prodávali dalším hackerům a poznávali vzrušení z toho, jak lze pouhou vynalézavostí ohnout obrovský systém. AT&T přišla kvůli phreakerům o miliony. Zapojila se FBI. Draper šel do vězení. Technologie se však postupně vyvinula. Signalizace mimo hlasové pásmo učinila triky s 2600 Hz v 80. a 90. letech nepoužitelnými. Telefonní phreaking vyhasl, ale jeho odkaz byl obrovský.

Časopis 2600, pojmenovaný po tónu, který to všechno odstartoval, udržuje tohoto ducha dodnes. A to všechno proto, že v roce 1957 zapískal jeden slepý sedmiletý chlapec jediný, dokonale čistý tón. Malý zvuk, obrovská vlna, svět navždy změněn.

Australští koně po 1WW

Během první světové války vyslala Austrálie na místa bojů přibližně 136 000 koní. Z těchto 136 000 koní se do Austrálie vrátil jediný kůň. Byl to hnědák jménem Sandy - na fotce. Díky své mírné povaze si ho vybral generálmajor sir William Bridges KCB CMG (1861–1915), velitel 1. australské divize, který byl smrtelně zraněn u Gallipoli.

Protože byl Bridges národní hrdina, bylo rozhodnuto, že bude jeho milovaný kůň přepraven zpět do vlasti, aby vystupoval na vojenských přehlídkách.

V polní službě jich zemřelo přibližně 30 000 a několik tisíc koní starších 12 let nebo ve špatném zdravotním stavu bylo utraceno. Někteří byli prodáni do britské, americké a indické armády. Drtivá většina koní však byla prodána ve Francii na jatka, kde z nich řezníci udělali maso na karbanátky, párky a salámy.

Australská vláda usoudila, že je posílat koně zpět do Austrálie příliš drahé, protože byli pro vojenské potřeby nadbyteční, zaplnili by trh a prodávali by se levně, čímž by zruinovali chovatele koní.

Připomíná mi to vojenské psy, které podobně hanebným způsobem opustili Američané ve Vietnamu, a nechali je tak napospas komunistům, kteří je po pádu Saigonu s chutí sežrali.

Piloti.

„Přestože ženy a minority činí pouze 10 % pilotů, jsou zodpovědné za 66 % leteckých nehod“ – říká analýza havárií komerční letů v USA od roku 2000 způsobených chybou pilota.

I přes tuto zásadní disparitu a i přes snahu nové administrativy zbavit průmysl praktik DEI ideologie, největší aerolinky stále zaměstnávají piloty na základě identity, nikoliv schopností a meritů.

CEO Delta Airlines nazval závazek vůči DEI pro společnost „kritickým.“ Výcviková akademie United Airlines trvá na tom, že jejich cílem je aby 50 % všech absolventů byly ženy nebo minority. Stejně Southwest Airlines a další. DEI doslova zbytečně zabíjí cestující, přesto od něj aerolinky odmítají ustoupit.

Zdroj:

<https://nypost.com/2026/01/23/opinion/despite-trumps-efforts-airline-dei-programs-are-still-risking-peoples-lives/>

Když v zimě máte oheň v krbu

Teď jsem četl knihu o starých Severanech a dozvěděl jsem se tam zajímavou věc, kterou jsem netušil. Že Vikingové raději používali mokré palivové dříví místo suchého. Mokré palivové dřevo obsahuje značné množství vody a na první pohled se to zdá špatné. Energie ohně se vynakládá na odpařování vody, což má za následek slabý plamen a hustý kouř. Právě tento efekt je však důvodem, proč je mokré palivové dřevo na severu tak užitečné.

Voda se mění v páru, která odebírá část tepla, takže dřevo doutná déle, místo aby vyhořelo za hodinu. Místo náhlého výbuchu tepla, který vysušuje vzduch a spaluje kameny v kamnech, poskytuje vlhké dřevo jemné a dlouhotrvající teplo. Odpařující se voda vytváří páru, která zvyšuje vlhkost vzduchu, což je v suchých severních podmínkách vytápění zásadní.

Pomalé hoření snižuje riziko rychlého přehřátí ohnišť a kamen, snižuje pravděpodobnost jisker a umožňuje déle udržovat stabilní teplotu. Severské zkušenosti ukazují, že mokré palivové dřevo je vhodné zejména pro noční hoření, kdy nikdo nemůže neustále přikládat palivo, chrání před suchým přehřátím a vytváří optimální mikroklima. Mnoho lidí se domnívá, že mokré palivové dřevo vždycky hůře hoří. I když je pravda, že mokré

palivové dřevo je pro oheň méně vhodné - plamen je slabý a kouř hustý - je lepší pro nepřetržitě vytápění, zejména v extrémním chladu a když je nezbytné udržovat vlhkost, než suché palivové dřevo, které vytváří náhlé teplo a vyžaduje neustálou pozornost.

Soudruzi dnes vše tají...

17. ledna 1945 byl během obsazování Budapešti Rudou armádou zajat Raoul Gustav Wallenberg, švédský diplomat a člen vlivné rodiny Wallenbergů. Během druhé světové války působil v Budapešti, kde s velkým osobním nasazením a také za velkého rizika zachránil až sto tisíc maďarských Židů před holokaustem vydáním švédského pasu. Po zajetí ho Sověti odvezli jako možného amerického špióna (díky jeho studiu na univerzitě v Michiganu) do Sovětského svazu, kde zřejmě 16. července 1947 zemřel. Jeho úmrtí nicméně nebylo nikdy oficiálně potvrzeno a někteří vězni propuštění ze sibiřských gulagů tvrdí, že muže odpovídajícího jeho popisu viděli ještě v 80. letech.

Od pana Nechoďdomů po peprné nadávky: Kdy nás u starých českých příjmení zradil vývoj jazyka?

Autor se asi tají – medium cz

Až 105 Čechů nosí příjmení Nevím a dějiny pamatují i jména jako Nasralvhrnec. Příjmení u nás nevznikla ze dne na den, ale nesou si v sobě staletí omylů, nářečí i vtipů.

Příjmení u nás nevznikla ze dne na den. Už ve středověku si lidé přidávali ke křestním jménům různá označení, aby odlišili třeba Jana z hájenky od Jana ze mlýna. Od 14. století se druhá jména používala čím dál víc a za vlády Marie Terezie se jejich používání stalo povinným.

Mnohá z těchto nových příjmení zněla podobně jako přezdívky – odrážela povahu, vzhled nebo povolání prvního nositele. Ve vesnicích tak vedle sebe žili pán Malý, soused Veselý i sedlák Pokorný.

Z tohoto folklóru vznikly i příjmení nezvyklá či úsměvná. Celé věty a spojení nejsou výjimkou – dodnes u nás najdeme 218 mužů s příjmením Nepovím a 105 pánů s příjmením Nevím. Některé zkomolené tvary znějí jako rozkaz nebo výzva: třeba Vítámvás (vítám vás), Skočdopole (skoč do pole) či Nechoďdomů.

Jindy příjmení popisovalo čin, kterým se dotyčný „proslavil“. Z 16. století jsou prý doloženi pražští měšťané jménem Hovnojedek či Kolmosral – těžko říct, co tak strašného provedli, ale svým příjmením se zapsali do dějin. Podobně nápaditá příjmení jako Nasralvhrnec ukazuje, že fantazii se meze nekladly ani v barokní době. Tehdejší příjmení – osobní přezdívky – se postupně proměnily v příjmení děděná z generace na generaci. A tak se i velmi neobvyklá jména stala rodinným dědictvím.

Například příjmení Vykydal by mohl nosit hrdina Haškových povídek – a skutečně existuje. V Česku žije přes tisícovku Vykydalových; původ toho jména je přitom prostý.

Je odvozené od slovesa vykydat, které znamená vyházet hnůj nebo někoho někam vykázat. Mohlo tedy jít o přezdívku stájníka či metaře, anebo o připomínku nějaké zapomenuté vesnické lapálie. Podobně Pachlopník zní komicky, ale podle jazykovědců vznikl z lašského výrazu pachlopina neboli větvička – první nositelé byli zřejmě sběrači chrástí v Beskydech. Smrt jako příjmení dnes působí až mrazivě, ale nejspíš označovalo člověka spojeného se smrtí spíše pracovně – třeba hrobníka nebo kata. O tom svědčí i existence příjmení Šterber, odvozeného z německého sterben („zemřít“), a dalších příjmení jako Smrt', Smrtka či Smrt'ák. Zdánlivě morbidní jména tak často ukrývají úplně obyčejné příběhy lidí a jejich profesí.

Když se význam slov převrátí

Některá stará příjmení ale získala časem nečekaný dvojitý význam. Slova, která byla dříve nevinná, dnes znějí hrubě či vulgárně – a přitahují nechtěnou pozornost. Kokot třeba původně znamenal jen kohouta. Dnes je to ovšem velmi peprná nadávka. Podobně s odstupem staletí dopadlo sloveso šukat – ve staré češtině nevinně označovalo pohyb v malém prostoru nebo hledání, jak to známe z klasiky („babička šukala po světnici“).

Dnešní význam toho slova je o poznání jadrnější. Karel Oliva připomíná, že taková příjmení při vzniku nenesla hanlivý význam – prvním pánům Kokotům a Šukalům se nikdo nesmál. Jméno Šukal tak kdysi zřejmě příslušelo někomu, kdo byl věčně v poklusu a něco sháněl, nikoli chronickému prostopášníkovi.

Dnes ovšem příjmení jako Kokot, Šukal, Šoustal, Prcín nebo Hajzl působí minimálně pobavený úsměv, ne-li urážku. K jejich nositelům může okolí přistupovat s předsudky – někdy je považují za vtípálky či hulváty, ještě než je poznají. Není divu, že někteří lidé s takovým příjmením zvažují úřední změnu jména.

Český zákon to umožňuje, pokud je příjmení ostudné či hanlivé. Ve skutečnosti se ale většina lidí nakonec s „jadrným“ příjmením naučí žít – i proto, že jazyk se mění a co bylo sprosté včera, nemusí být sprosté zítra.

Dobrý příklad nabízí historie jedné západočeské obce: víska Mrdákovi se raději přejmenovala na Mrákov, protože toto slovo mezitím zlidovělo jako vulgarismus. Původně znamenalo nevinné „vrtět, kývat“, ale vývoj jazyka z něj udělal tabu. Stejný osud potkal i řadu příjmení – jejich nositelé teď nesou břímě slov, která změnila význam k horšímu.

Naopak některé pikantně znějící názvy mate jen naše ucho, zatímco původ je docela nevinný. Například Šukačka – slovo, při němž mnohý zvedne obočí – je jméno osady na Šumavě a vzniklo úplně cudně. Pochází z lužickosrbského výrazu šuka, který znamená koza. V kraji plném pastvin a salaší tak Šukačka jednoduše označovala místo, kde se pásly kozy, a nikoli rejdiště neřesti.

Cizí jazyky, místní nářečí

Česká příjmení v sobě nesou stopy mnoha řečí a národů, které prošly naším územím. Některá neobvyklá jména tak mají cizojazyčný původ. Příjmení Nebojsa zní jako věta v češtině („neboj se!“), ale ve skutečnosti jde o starý slovanský výraz pro člověka nebojácného, dochovaný třeba jako křestní jméno Nebojša v Srbsku.

Možná je tedy dědictvím dávného vojáka z balkánských zemí, který sloužil v habsburské armádě a usadil se u nás – nebo prostě odkazem

na předka odvážlivce, kterému okolí říkalo „nebojsa“, protože se nebál ničeho.

Také příjmení Kokotek mate tělem. Dnes toto slovo působí jako zdobnělina známé vulgarity, ve skutečnosti však zřejmě pochází z nářečí. V některých oblastech, zejména na Moravě a ve Slezsku, totiž kokot nebyl nadávka, ale označení pro kohouta.

O původu jména Kokotek/Kokotka se tedy můžeme dohadovat – mohlo jít třeba o rodinu chovatele drůbeže. Na Těšínsku dodnes žije mnoho nositelů tohoto příjmení. Zdeňka Kokotková z onoho kraje říká, že občas lidi její jméno komolí a koktají, ale jí samotné už dávno připadá normální.

Různé kouty země oplývají zvláštními výrazy, které se otiskly i do příjmení. Nářečí dokáže vysvětlit třeba příjmení Pachlopník (sběratel větví), Hovád (snad od hovado čili dobytce) či Pacholek (čeledín). Mnohá zdánlivě nesrozumitelná jména tak mají kořeny v místní mluvě předků.

A v neposlední řadě je tu němčina, která ovlivnila češtinu víc, než si uvědomujeme – příjmení jako Fojt (Vogt, rychtář), Šustr (Schuster, švec) nebo Pingitzer (Bingitzer, možná odvozeno od místního jména) připomínají staleté soužití Čechů a Němců.

V některých případech najdeme v matrikách počestěné formy cizích jmen – tak se z maďarského Kováče stal Kováč, z polského Nowaka Novák a například z francouzského Desorts posléze Dezort. Mnoho neobvyklých příjmení tak v sobě skrývá stopy migrace a osudy cizinců, kteří se tu usadili.

Vydavatel: Vyprávěl mi SŘ, že na vojně s ním sloužil mládenec, který se jmenoval Snědlitětikaši. Já, zase jsem v mládí chodil se slečnou Ptákovou, která měla kamarádku Šourkovou.

MÁM POCHOPENÍ PRO BOMBARDOVÁNÍ!!!

Michal Gulyáš - guly.koment@seznam.cz 12.03.

Byl jednou jeden Saša. Byl to starší člověk a měl pochopení pro bombardování, při kterém umíraly malé děti. Saša byl jinak velmi spravedlivý. Tak spravedlivý, že nemohl poslouchat kecy těch, kteří pochopení pro bombardování, při němž umíraly ty děti, neměli.

Nedávno – jako na potvoru, bylo to zrovna včera – Saša odešel z televizní debaty. Saša chodil do debat rád, ale tak nějak, jak už byl starší, v debatách mnohdy neměl co říci a jen tak poslouchal, a když něco řekl, působilo to tak nějak nerovně, zakřiveně, člověk by dokonce řekl, křivohubě, protože doby, kdy Saša měl co říct, kdy nikdo nezkoumal, jestli to, co říká, je nebo není tak nějak nakřivo, se začaly vytrácet. Neleňte a podívejte se, jak Saša umí odcházet z debaty, ve které měl pochopení pro bombardování, které zabilo malé děti, ale neměl pochopení pro někoho, kdo pochopení pro bombardování, které zabilo malé děti, nemá. Zde ukázka, jak to vypadá, když starší člověk chápající bombardování nepochopitelně opustil debatu.

Věřím, že vy jste pochopili, že chápající starší Saša má pochopení pouze pro výběrové bombardování. Protože bombardování není jen tak nějaká věc. Pro bombardování buď máte pochopení, nebo ho nemáte, nebo ho máte jen u někoho, kdo bombarduje, ale u někoho jiného,

kdo bombarduje, se s pochopením u Saši neseťkáte. A to je správně. Saša si na nic nehraje, je to přímý člověk, má jasné pochopení pro zabíjení malých dětí u svého výběru. O výběru, pro který pochopení nemá, nemusí poslouchat „kecy“ někoho, kdo nemá pochopení pro žádné bombardování. Koneckonců, výběrové bombardování je něco tak exkluzivního, pro co právě má Saša pochopení. Škoda, že opustil debatu dřív, než mohl vysvětlit exkluzivitu svého výběru, pro nějž má pochopení. Saša nás diváky svým odchodem uvedl do nepochopení, proč tak činí, a to na Sašu hází špatný, nerovný, téměř křivý dojem. A to bych si já nedovolil v žádném případě propagovat, protože Sašova osobnost je, jak jsem již předslal, rovná, bez jediné křivé linie, protože jak rovně mluví, když mluví, tak rovně odchází ze studia, když zrovna ze studia odchází.

Snad bych jen demonstroval své pochopení pro Sašu, protože je to starší člověk a nemusí poslouchat nějaké kecy, především když jde o kecy o zabíjení malých dětí.

V neděli na Letné

22.03.2026 17:56 | autor: **Miloš Polák**

Pouliční hádka na Letné mezi politickým influencerem Adamem Šejnou z Restart Česko a Vojtěchem Pšenákem, spojeným s okruhem kolem tzv. Oganessianova gangu, skončila výrokem o zastřelení, který vyvolal ostré reakce. Po zveřejnění videa vstoupil do věci ministr Petr Macinka a vyzval policii k prověření.

Video ze sobotní demonstrace Milionu chvil na pražské Letné vyvolalo silnou odezvu. Politický influencer Adam Šejna na něm zachytil střet s aktivistou Vojtěchem Pšenákem. Padla při něm i slova o zastřelení amerického konzervativního aktivisty Charlieho Kirka, která už řeší i ministr zahraničí.

Šejna, zakladatel projektu Restart Česko, na sebe v posledních měsících upozornil virálními videi z demonstrací, kde oslovuje účastníky a konfrontuje je s jejich názory. Jeho záběry ze Staroměstského náměstí či dalších akcí dosahovaly statisícových sledovaností a vyvolaly debatu o tom, nakolik lidé skutečně rozumějí heslům, která na protestech zaznívají.

Hádka na ulici: „Jste idiot“

Video začíná výbušně. Pšenák reaguje na Šejnovo tričko s odkazem na trumpovskou politiku.

„A když má někdo na tričku heslo, kterým se odkazuje k trumpovské politice, tak je to prostě idiot,“ prohlásil. Šejna si jeho slova nechal potvrdit: „Jsem idiot podle vás?“

„Ano,“ odpověděl Pšenák.

Následovala slovní přestřelka, ve které se oba aktéři obviňovali z manipulace a neschopnosti vést věcnou debatu.

Napětí postupně gradovalo. Pšenák Šejnu označil za manipulativního a přirovnal ho k americkému aktivistovi Charliemu Kirkovi, který byl v roce 2025 zastřelen při veřejné akci. „Právě v této části padla slova, která vyvolala největší reakce.

„Vy jste stejně manipulativní, jako byl ten pán, který tady už našťestí není,“ uvedl Pšenák.

Šejna se okamžitě ohradil: „Našťestí? Je podle vás dobře, že ho zastřelili?“

Pšenák odpověděl bez váhání: „Tak, mohlo to přijít dřív.“

Tato věta se stala klíčovým momentem celého videa a začala se rychle šířit po sociálních sítích.

Veselý Purim!

Jan Kovanic

nešek, kdy toto píšu, tedy v úterý 3. března, je v židovském kalendáři označen jako 14. den měsíce Adar, a je tedy povinností každého žida slavit svátek Purim. Ten připomíná záchranu židů před první genocidou, která měla tento národ postihnout v Persii už v 6. století před občanským letopočtem. Židovské kmeny sem byly zavlčeny roku minus 700 po pádu Jeruzaléma do babylonského otroctví. Z toho je osvobodil nástup perského království. V tom minus šestém století vládl v hlavním městě Persie Šúšanu král Achašveroš. „To byl ten Achašveroš, který kraloval nad sto dvaceti sedmi krajinami od Indie až po Kúš.“ A tomu zle radil proradný rádce Haman. (Při vyslovení tohoto jména se na svátečních bohoslužbách vždy roztočí řehtačky a ozve se zadupání do podlahy.) Hamanovi se nelíbilo, že se mu neklaní jistý Mordechaj. A protože byl Mordechaj žid, radil Haman Achašverošovi toto:

„Je tu jakýsi lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách tvého království. Jejich zákony jsou odchýlné od zákonů všech národů a zákony královskými se neřídí. Král z toho nemá žádný prospěch, když je trpí. Uzná-li král za vhodné, nechť dá písemný příkaz, aby byli zahubeni. Odvážím do rukou úředníků deset tisíc talentů stříbra, aby je uložili do královských pokladů.“

Nuže líný a zistný král na to přistoupil. Haman nebyl tak nezištný, těšil se na výtežek tohoto pogromu. To ovšem ani Haman, ani Achašveroš netušili, že Mordechaj je strýcem královny Ester. A ta je taky židovka. Po určitém složitějším ději Ester s Mordechajem přesvědčili krále, aby dal židům právo bránit se svým nepřátelům. Ti měli židy vykynout v den, jenž určil los, hebrejsky Pur. To datum bylo uvedeno v listině, rozeslané do všech zemí, podřízených Persií. Král nemohl zrušit své nařízení. Ale mohl vydat nové nařízení, kterým určí den židovské obrany - o den dříve. A tak židé preventivně zaútočili na své nepřátele. Jak praví ekumenický překlad Bible:

„Židé se shromáždili ve svých městech ve všech krajinách krále Achašveróše, aby vztáhli ruku na ty, kdo jim chystali pohromu... Židé pobili všechny své nepřátele; bili je mečem a pobíjeli, až do vyhubení. Naložili s těmi, kdo je nenáviděli, jak se jim zlíbilo... Bylo to třináctého dne měsíce adaru a čtrnáctého dne byl klid. Ten den učinili dnem radostného hodování...“

Proto rozptýlení židé, sídlící ve venkovských městech, slaví čtrnáctého dne měsíce adaru radostné hodování a den pohody a jeden druhému posílá dárky.“

A skutečně, je to i dnes radostný svátek. Náboženský svátek, ale s chutí ho slaví i svěští židé. I ti náruživě oslavují náboženské svátky, stejně jako ateističtí Češi slaví Vánoce. V Izraeli jsem byl několikrát v době slavení tohoto jarního svátku, jenž v zemi zaslíbené tak trochu zastupuje evropský masopust: Lidé se v době svátku všelijak maškarí, převlékají do kostýmů, berou si masky. Po ulicích chodí rozesmáté izraelské sabry, nabízející z talířků trojhranné koláčky, zvané Hamanovy uši. Zapsal jsem si k tomu: „Nejsou to zdaleka jen děti, převlečené za princezny, motýlky nebo různá zvířátka. Ulicemi Jaffy se procházejí plastiční muži, pseudodělník ve výstražné vestičce se žlutou helmou na hlavě se opírá o rámě fantazijní slečny, matrós s bílou čapkou si

zapaluje cigáro, dvojice, jež právě jakoby vyšla z koupelny (paní má ještě hlavu zabalenou v osušce) venčí psa. A kdo se necítí na celotělové vyjádření, pořídí si alespoň slušivá ouška...“

V Jeruzalémě naše výprava v tu dobu navštívila centrálu Židovského národního fondu, který vlastní vlastní 13 % rozlohy státu Izrael. To není „ukradená půda“, ale koupená půda, a obhospodařovaná půda. Za sto let (do roku 2014) se tu na poušti vysázelo na 240 milionů stromů! Dveře nám otevřela vedoucí oddělení pro Evropu paní Jana Marcus. I tato vážená a odpovědná osoba měla na hlavě - drátěná tykadýlka! Vždyť byl Purim...“

Správný věřící žid se má ten den opít tak, aby nerozeznal Hamana od Mordechaje. Tedy zlo od dobra. A protože je náboženskou povinností vypít během sváteční bohoslužby čtyři sklenice vína, tak se té povinnosti může skvěle zhostit. Jednou jsem procházel během Purimu jeruzalémskou ortodoxní čtvrtí Mea Šearim. Jeden příliš zbožný muž tam byl nejen vhodně ortodoxně oděn, ale také vhodně alkoholicky upraven. Potácel se v té úzké uličce od zdi ke zdi, diskutoval s jinými poněkud strízlivějšími muži, kteří ho měli zjevně ve veliké úctě. Naštěstí ho doprovázel hubený, asi dvanáctiletý hošík, který si ho zatáhl domů.

I mnoho světských židů se v tento den stane tuze nábožnými. Viděl jsem je v Jeruzalémě ležet u kandelábru mezi prázdnými lahvemi od vína. (3 lahve za cenu dvou - no, nevypij to!)

Nepřátelé židovského národa po staletí beztrestně prováděli pogromy na židy, vyháněli je z měst i států. Konečně v roce 1948 získali židé vlastní stát, který je chrání. Musí chránit, protože novodobí Hamanové chtějí izraelský stát stále zničit. Izrael se stále po vzoru královny Ester brání. Po prvotních arabských válkách se sousedy, kdy mezi státy zavládlo příměří, nebo jako s Egyptem dokonce studený mír, se Hamanova poslání chopily teroristické skupiny. Ty nejvražednější z nich vyzbrojuje, penězi zaplavuje a instruktory z Revolučních gard posílá cvičit iránský ajátolláhovský stát. Než Izrael zavedl v roce 2006 blokádu Gazy, (po té, co z ní odešel) stačili hamásníci provést v Izraeli teroristické útoky, při nichž zahynulo 506 lidí a tisíce jich byly zraněny. Po blokadě počet útoků prudce klesl. Až do 7. října 2023. Co tehdy provedl Izraeli Hamás, to nedokázal po Hitlerovi židům provést nikdo. Ale Hamás, který se postupně chopil moci v Gaze po tom, co před dvaceti lety odtud odešel Izrael, jen plní svou chartu.:

„Izrael bude existovat a bude trvat, dokud ho islám nevyhladí, stejně jako vyhladil ostatní před ním.“

První verze charty nařizuje zabíjení Židů (podle prorockého rčení): „Soudný den nenastane, dokud muslimové nebudou bojovat proti Židům a nezabijí je. Pak se Židé skryjí za kameny a stromy a skály a stromy budou volat: „Ó muslimo, za mnou se skrývá Žid, pojď a zabij ho.““

Aby byli hamásníci přijatelní i pro zblblou Evropu, přijali v roce 2017 soft verzi charty. Tato nová verze připouští myšlenku palestinského státu pouze na tzv. „Západním břehu“ a v Gaze, ale stále mluví o zachování práva na Palestinu „od řeky k moři“. A hlavně tak mluví jejich praxe. Že prý Hamás je v konfliktu se „sionismem“, ne s židy. A kdo je sionista? Všichni židi a navíc ti, kdo s nimi sympatizují...

Hamásníci vpadli do mezinárodně uznaného území Izraele, zabili židy a pak byli sami zabijeni. I jejich velitelské špičky.

„I ostatní židé v krajinách králových se shromáždili, aby se postavili na obranu svých životů a zajistili si klid od svých nepřátel, a z těch, kdo je nenáviděli, zabili sedmdesát pět tisíc mužů, ale nevztáhli ruce po lupu...“ (Z Knihy Ester)

Recept na Hamentaschen je na straně 4

Potká Kohn Roubička a Kohn začne vychvalovat genialitu svého syna Šmuela v počtech. „Kolik má roků?“ ptá se Roubiček.

Kohn na to: „Šest, ale je neuvěřitelně geniální.“ „Tak ho přivedou a vyzkoušíme ho“, říká pan Roubiček.

Pan Kohn přivede chlapce a Roubiček se ho ptá: „No, tak milý Šmueli, kolik je 2 + 2?“

Malý Šmuel se podívá na otce a pak na pana Roubička: „Kupujeme nebo prodáváme?“

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ilona and Victor Vosoba - \$100.00
toto je dar navíc...

V obchodě

„Pět litrů rumu, tři bedny piv a padesát kondomů.“

Prodavačka: „Mohu se vás na něco zeptat?“

„Ano.“

„Vezmete mě s sebou?“

Chlápek přijde na poštu a všimne si, že u jedné přepážky stojí proplešatělý padesátník a má před sebou hromadu růžových obálek polepených srdíčky. Na každou stříkne z lahvičky parfém a dá ji na vedlejší hromadu. Chlápek vyvalí oči a ptá se ho, co to dělá.

Padesátník odpovídá: „Rozesílám tisíc valentýnek podepsaných Hádej kdo!“

„Ale proč to děláte?“

„Jsem právník se specializací na rozvody!“

Na dětském hřišti:

„Copak to papáš Alenko?“

„Mašíško.“

„A kdepak jsi ho vzala?“

„Samo pišlo.“

Ráno v autobuse, Dvě ženy se perou o jedno místo. Muž stojící se snaží je uklidnit a nejde mu to. Po 15 minutách řidič: „Okamžitě přestaňte! Ta ošklivá at si sedne a chytrá at stojí! Boj se zastaví a obě stojí dokud nevystoupí.“

No tak Mařenko, přijdeš večer?“

„Nepřijdu, leda bys mi řekl, kdo je Andrea.“

„Andrea je ta co přijde, když nepřijdeš ty.“

CO BUDE

Volume 6 Issue 006 (696)

MUSÍME SI POMÁHAT

April– Duben

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
• Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 23.března Léta Páně 2026

Dopis k článku na straně 6 v minulém čísle

Olin z Redfernu.

V Česku se vytvářejí zákony, které popírají základní lidské právo svobodného pohybu, tedy že člověk se může svobodně pohybovat světem pokud jedna legálně dle zákonů té či které země.

Zeptal bych se České Televize zda je poplatník povinen umět český - v dnešní moderní době kdy kontinuální strojní překlad je možný-. Zda lze jakkoliv definovat poplatníka jinak než že vlastní mobil či počítač.. Zda lze poplatníka CT odlišit od všech obyvatel světa, kteří mají přístup k vysílání ČT stejně jako vy. Zda i člověk, který neumí, nebo již má problémy s češtinou je považován za poplatníka a zda se pak tato povinnost vztahuje tedy na všechny lidské bytosti co jakoukoliv formu přijímače definovaného v předmětném zákoně vlastní.

Další příklad je můj osobní. Odcestujete z Čech a zjistíte, že zůstáváte v jiné zemi a dálkové tak ukončíte pracovní poměr v Čechách.

Vrátíte se za dva roky a máte propadení majetku, pokud jaký máte, tedy je na vás exekuční výměr za neplacení zdravotního pojištění. To že jste byl zdravotně pojištěn a ošetřován v jiné zemi neruší povinnost platit zdravotní pojištění v Čechách a nelze jej nahlásit zpětně. Tedy stejně postavený zákon který z vás udělá žebráka.

Takže když se vám zalíbí někde ve světě a hodláte se ještě kdy vrátit jako svobodný občan najmete si v Čechách kancelář a právníka a účetní kteří vás budou ochraňovat proti Státu, který vás za vaše opuštění Republiky ztrestá i bez soudu.

Ano, Bolševik udělal šaškovský soud že jste opustili Republiku ilegálně. Dnes je to sice legálně, nyní se už nesoudí, ale udělají z vás neplatiče a pěkně pepné urokuji poplatky jímž se svou nepřítomností vyhýbáte až do závratných výšin kdy už pro vás není návratu.

A nelze se vůči této zlovůli individuálně bránit. V Parlamentu České republiky stále vznikají nové zákony, které nepočítají se základní lidskou svobodou, tedy pohybu a pobytu. To v čase vaší nepřítomnosti, kdy se k vám nemusí informace o vzniklé povinnosti vůbec dostat, a pokud, máte jistě jiné starosti v jiné zemi než řešit svůj vztah vůči povinnosti platit Českou Televizi...neodhlášenou zdravotní pojišťovnu ... poplatek za odpady...a rady dalších radostných povinností, které vám to spočítají i s úroky jen se na rodné hroudě vyskytnete.

De já vu?

Takto může i mladší generace našinců přivonět k pocitu emigrantů generace starší a jejich nemožnosti se do své země původu v době bolševika navrátit.

Je nová doba a nové metody jak dosáhnout téhož i v hluboké to Demokracii.

Vydavatel: Zákon je formulován tak, že se vlastně vztahuje na celou zeměkouli, na všechny lidi na zemi, ať jste kdekoliv, stačí mít telefon či připojení k internetu, nemusíte ani sledovat ČT, ale musíte platit.

ČESKO-SLOVENSKÝ FILM FESTIVAL

Lístky již v prodeji.

Dendy Cinema

Newtown 25 - 29 March 2026

Wednesday 25/03/26 6:00PM

Slavnostní Otevření festivalu

6:30PM FATHER Otec I Drama

Thursday 26/03/26 6:30PM

FRANZ Franz I /Drama / History

Friday 27/03/26 6:30PM

SUGAR CANDY Cukrkandl Family

Saturday 28/03/26 1:30PM

TALES FROM THE MAGIC GARDEN

Pohádky po babičce Animation / Family

3:65PM CARAVAN Karavan Drama

6:30PM PERLA Perla Drama

9:00PM CERNAK Černák (Miki 2) I

Crime / Thriller

Sunday 29/03/26

1 :00PM JADWIG THE WITCH

Jadwiga čarodejnice z Beskyd, mystery

3:30P14 BROKEN VOICES Sbormistr

Drama

6:00PM Sklenka vína či piva o šesté...

6:30PM DREAM TEM Dream Team

Sportovní komedie

Gérard Depardie

Vykrádal hroby, prodával své tělo a spal na nádraží. Život Gérarda Depardieua nebyl nikdy obyčejný

Dominika 8765 Medium

Když Gérardova matka Anne, přezdívaná Lilette, v roce 1948 neplánovaně otěhotněla potřetí, zoufale se snažila dítěte zbavit. Domácí potrat pomocí odvaru z pelyňku nezabral, a tak vzala do ruky ostrou pletací jehlici a pokusila se plod usmrtit sama.

Článek

Nepodařilo se. Chlapec v jejím těle – budoucí Gérard – měl tuhý kořínek a přežil veškeré matčino úsilí vyvolat potrat. Narodil se 27. prosince 1948 ve městě Châteauroux jako třetí ze šesti dětí Depardieuových. Osmičlenná rodina živořila v takové nouzi, že brambory a chleba kupovali na dluh a na Vánoce si mohli dovolit pouze jeden pomeranč.

Gérardův otec René, přezdívaný Dédé, byl prostý kovodělník a dobrovolný hasič, který většinu dní trávil nezaměstnaný a opilý. Syn si prý tátu „nepamatuje jinak než opilého“ – věčně pod parou rozbíjel doma vše, co mu přišlo pod ruku. Matka Lilette, zničená chudobou a mnoha porody, byla chladná a prudká.

Svých šest ratolestí bila bez milosti; rány a křik patřily k dennímu rytmu domácnosti. Přesto malý Gérard paradoxně tvrdil, že měl „báječné dětství“. Ve vzpomínkách líčil, že ho obklopovala jakási drsná láska matky Lilette a bujná fantazie otce Dédého. Nikdy si nepřipadal chudý.

Snad právě únik do světa fantazie mu pomohl přežít. O prázdninách sedával na veřejných záchodcích letiště Orly, kde pracovala babička jako uklízečka, a do nekonečna poslouchal v rozhlase exoticky znějící hlášení letů. Se zasněnými očima si představoval, že jednou odletí do Saigonu, Addis Abeby nebo Buenos Aires – co na tom, že zatím nikdy neopustil rodné zapadlé Châteauroux.

Zato noční ulice svého města poznal důvěrně. Ulice ti nic nepromine, říkával později. Večer co večer se desetiletý kluk potloukal potměnými uličkami a hledal dobrodružství, které mu doma chybělo. Už v devíti letech zažil zneužití: za pár bankovek ho sousedé „půjčovali“ cizím mužům. Dítě s kulatou tváří prý vypadalo starší a brzy pochopilo, že i tohle je způsob, jak si snadno vydělat.

Morálka okolního světa se ho netýkala. V deseti kradl, kšeftoval s kradeným zbožím a do školy zašel jen občas – spíš ze zvědavosti než z povinnosti.

Měl vlastní školu ulice. Ve dvanácti definitivně opustil školní lavici a v neuvěřitelných třinácti letech utekl z domova úplně. Chtěl žít svobodně a po svém. Živil se, jak se dalo: pracoval jako pomocník na statku, umývač nádobí, cirkusový pomocník, dokonce prý vystřídal snad stovku různých drobných zaměstnání.

Když byl hlad a nebyly peníze, prostě něco ukradl. Toulal se stopem po Francii, často nocoval pod širákem nebo na nádražích. Společnost mu dělali lidé z okraje společnosti – potulní dělníci, prostitutky, veksláci. V pubertě už měl Gérard pověst nebezpečného delikventa.

Několikrát se porval s pouličními strážníky a s oblibou z nich tropil šašky. V patnácti se poprvé ocitl na týden ve vězení za krádeže. Proháněl se kradenými auty, vykrádal zaparkovaná vozidla, dokonce se neštítal ani vyhrabávat z čerstvých

hrobů šperky a cennosti. Jakoby zázrakem se dočkal plnoletosti bez dlouhého trestu – v policejních kartotékách však figuroval jako výtržník, zloděj a nenapravitelný zhýralec.

Z ulice na jeviště

Někde tady, v polovině 60. let, se ten divoký příběh mohl snadno zvrtnout do tragédie zločince, nebo vyšumět někde v zapomnění. Místo toho přišel okamžik osudové náhody. Gérardovi bylo šestnáct a zrovna se potloukal v Paříži – prý se tam ocitl úplně spontánně, stopem.

Na jednom z pařížských nádraží potkal starého kamaráda z rodného města. Jmenoval se Michel Pilorgé a přijel do metropole studovat herectví. Když viděl Gérarda, toho vysokého ramenatého kluka s hustými vlasy a drsným charismatem, navrhl mu něco bláznivého: Pojď se mnou na konkurz do divadelního kurzu!

Depardieu nikdy dřív neviděl divadelní hru a textu na plakátu stěží rozuměl – od dětství byl téměř negramotný. Ale něco v něm zvědavostí zahořelo a nabídku přijal. Vstoupil do učebny herectví a jeho život se otočil vzhůru nohama. Neotesaný tulák s tváří vikingského sirotka okamžitě zaujal pedagogy i spolužáky.

Měl v sobě syrovost a pravdivost, která se nedala naučit. Když ho vyzvali, aby předvedl improvizaci, strhl je svou energií. „Byli z něj paf“, vzpomínal Michel Pilorgé. Znamý herecký kouč Jean-Laurent Cochet v něm rozeznal nevybroušený diamant a ujal se ho. „Depardieu byl herecký Mozart“, prohlásil později.

Přestože Gérard nerozuměl spoustě slov ve scénářích, měl dokonalý cit pro jejich melodii. Písmena, která se mu ve větách pletla, nahrazoval instinktem – texty se učil při zběsilé jízdě na kole, aby trénoval rytmus a dech.

V divadle našel nejen spásu a nové sebevědomí, ale také lásku. Při zkouškách se seznámil s půvabnou o osm let starší herečkou Élisabeth Guignot. Zamiloval se do ní bláznivě.

Psal se rok 1970 a jednadvacetiletý bouřlivák si tuhle kultivovanou dámu z vyšších kruhů vzal za manželku. Nikdo nevěřil, že manželství vydrží – on byl nespoutaný, hrubý, polodivoký; ona elegantní a vzdělaná. Jenže Gérard se uměl měnit. Élisabeth ho nenásilně uvedla do světa pařížské bohémy a kultury.

Naučila ho držet příbor, četla mu knihy, vzala ho mezi slavné režiséry a herce, které do té doby znal jen z kinoplakátů. Z ulice se takřka přes noc ocitl v kavárnách s intelektuály. A on, někdejší pobuda a rváč, se v tom novém světě překvapivě rychle zorientoval. Díky ženě navázal důležité kontakty – Élisabeth mu například představila režiséra Françoise Truffautu či Maurice Pialata, kteří pak významně nastartovali jeho filmovou kariéru.

Král francouzského filmu

Ta kariéra vzlétla raketově. Depardieu debutoval v menších filmových rolích už koncem 60. let, ale skutečný průlom přišel v roce 1974. Tehdy se objevil v provokativní road-movie Buzíci (Les Valseuses) režiséra Bertranda Bliera – a Francie rázem znala jeho jméno.

Drzý hromotluk s dravým úsměvem, který ve filmu suverénně kradl a užíval si sex, působil na plátně tak autenticky, až z toho mrazilo. Role psance mu sedla, jako by ji ani nhrál. Ze dne na den se z Gérarda stala vycházející hvězda. Následovaly desítky filmů v následujících letech: hrál ztracené existence i milovníky, komediální burany i tragické hrdiny.

V 80. letech už kraloval evropskému filmu – za roli ve vážném dramatu Poslední metro (1980) získal svého prvního Césara, na Oscara ho o deset let později nominoval dechberoucí výkon v titulní úloze Cyrana z Bergeracu (1990). Střídal náročné umělecké projekty s diváckými komediami; stejně přesvědčivý byl jako venkovan ve Vesnici či jako směšný Obelix v pohádkové sérii Asterix a Obelix.

V roce 1991 převzal Zlatý glóbus za hollywoodskou komedii Zelená karta po boku Andie MacDowellové. Gérard Depardieu natočil přes 170 filmů. Kdekdo ho považoval za největšího francouzského herce své generace, ne-li všech dob.

Jenže všechna ta sláva a bohatství nedokázaly zahojit šrámy z minulosti. Depardieu v sobě nosil vzdor a zranitelnost malého kluka, který se naučil rány spíš rozdávat než přijímat. V jádru zůstal nekonvenční a nevyzpytatelný.

Když v roce 1978 poskytl otevřený rozhovor pro americký magazín Time, šokoval veřejnost svým cynickým prohlášením o znásilnění: prohlásil tehdy, že „žádné znásilnění vlastně neexistuje, to se jen dívky samy dostanou do situace, v níž chtějí být.“

Kolem těch slov vypukl skandál. Hollywood i feministky zuřily, Depardieu se pokoušel vše svěst na špatný překlad a vytržení z kontextu. V rodné Francii ho tenkrát ještě podrželi – tamní tisk to odbyl jako projev prudérnosti Američanů. Jenže něco znepokojivého se tím odhalilo: Gérardovo pokřivené chápání násilí a intimity, poznamenané surovým dětstvím, mu působilo problémy i na vrcholu kariéry.

Zatímco filmové plátno mu slavnostně aplaudovalo, doma za zataženými závěsy vládl chaos. Élisabeth Depardieu porodila dvě děti – v roce 1971 syna Guillaumea a o dva roky později dceru Julii – a trpělivě snášela manželovy milostné eskapády. Gérard totiž brzy navzdory své oddanosti rodině podlehl svodům bohémského života. Miloval dobré víno a krásné ženy stejně nenasytně jako miloval herectví.

Rodinný život pro něj dlouho znamenal spíš zázemí než závazek. Élisabeth s ním zůstala přes jeho četné nevěry neuvěřitelných dvacet pět let, ale počátkem 90. let i jí došla síla. Manželé žili odděleně od roku 1992 a přestože Depardieu požádal o rozvod v roce 1996, právně byl dokončen až o deset let později.

Depardieu se po rozchodu veřejně scházel s modelkou Karine Sillou, s níž měl už během manželství dceru Roxane (narozenu 1992). Několik let pak žil s herečkou Carole Bouquet, jednou z nejkrásnějších žen Francie. Ani tenhle vztah však nepotrval navěky – po devíti letech se roku 2005 tiše rozešli. Gérard navíc stihl ještě zplodit malého syna Jeana (2006) s francouzskou Kambodžankou Héléne Bizot. Citový život slavného herce se zdál být stejně hektický a neukotvený jako kdysi jeho mládí.

Tragédie syna Guillaumea

Ze všech vztahů a rodinných rolí byl však nejkomplikovanější ten, do kterého vkládal velké naděje: role otce. Syn Guillaume Depardieu zdědil otcovo jméno i jeho demony. Z drobného citlivého chlapce s jemnými rysy vyrostl enfant terrible francouzského filmu. Guillaume se zoufale snažil vymanit ze stínu obrovitého otce a zároveň toužil po jeho uznání – a to ho ničilo.

Poprvé se s otcem objevil před kamerou už ve třech letech. Jako teenager si ale začal budovat vlastní pověst, a bohužel ne dobrou: brzy ho proslavily spíš skandály, drogy a násilnosti než herecké výkony. V šestnácti ho chytili při vloupání do telefonní budky. V sedmnácti kradl, aby měl na dávku heroinu; ve dvaadvaceti dokonce s heroinem obchodoval.

Nejednou skončil za mřížemi – odsouzen za dealerství, za opakovanou jízdu v opilosti i za rvačky. Po každém průšvihy se zubožený mladík s horečnatými očima objevil v televizi nebo novinách a sliboval, že už bude sekat latinu. A pak přišel další pád. V roce 1995 přišla tragédie: Guillaume jel na motorce po Paříži, když z auta před ním spadl na silnici těžký kufr.

Než stihl zareagovat, napálil do překážky v plné rychlosti. Následky byly strašlivé – roztržštěná kolena, několik otevřených zlomenin.

Následovalo sedmáct operací během několika let. V nemocnici však Guillaume chytil infekci, která se usadila hluboko v jeho noze. Bolesti neustávaly.

V roce 2003, po osmi letech utrpení, už nemohl dál: souhlasil s amputací pravé nohy nad kolenem, aby se zbavil nekonečné agónie. Jenže tím jeho trápení neskončilo. Guillaume se dál zmítal v depresích, pil, bral léky a těžce nesl svůj osud. Ještě téhož roku 2003, když se v jednom normanském letovisku dostal do sporu v opilosti s partou výrostků, vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. Soud mu za to napařil podmínku a nařídil psychiatrickou léčbu.

Pro Gérarda byla tahle epizoda poslední kapkou. Několikrát předtím synovi pomohl z problémů, platil kauce, snažil se ho marně krotit – teď však veřejně prohlásil, že si už neví rady a že s Guillaumeem končí. Otec a syn spolu v té době prakticky nemluví. Navíc Guillaume vydal v roce 2004 autobiografickou knihu, v níž svého otce rozebral na kousky.

„Miluji ho a nenávidím ze stejných důvodů. Za to, že je impotent. Za to, jak utíká od svého života, i za to, jak proti tomu bojuje. Je to blbec. Je to zoufalec. Obklopuje se příliš mnoha lidmi, kteří mu nemají co nabídnout,“ napsal nemilosrdně o Gérardovi. Otevřeně otcí vyčetl, že mu byly vlastní peníze a sláva dražší než synovo štěstí.

V jednom rozhovoru Guillaume dokonce přiznal, že jako patnáctiletý kluk z nouze sám prodal své tělo neznámému muži – prý z trucu, „jako akt protestu proti prestiži rodiny a jménu svého otce“. Synova slova zněla krutě, ale byla v nich pravda: Depardieu sice miloval své děti, avšak nedokázal být přítomným, láskyplným otcem. V rozhovorech mnohem později hořce uznal, že na Guillaumeovy vnitřní běsy nikdy nenašel lék.

Osud však nakonec dopřál otcí a synovi smíření – bohužel těsně před tragédií. Guillaume Depardieu se navzdory handicapu nevzdal herectví a pomalu se zvedal z dalšího životního dna. Několik měsíců před smrtí znovu navázal s otcem kontakt; snad si chtěli dát ještě šanci. V létě 2008 spolu dokonce uvažovali o společném projektu. Jenže Guillaume byl zničený, fyzicky i psychicky. Na podzim odletěl natáčet do Rumunska nízkorozpočtový film Ikarovo dětství.

Jeho křehké tělo tam nedokázalo vzdorovat drsným podmínkám: v říjnu prodělal akutní zápal plic. Lékaři ho převezli do nemocnice v Garches u Paříže, ale bylo pozdě – virulentní infekce se rozšířila do plic a mladý muž upadl do septického šoku. Dne 13. října 2008 ráno Guillaume zemřel.

Drogami a bolestmi zmožený organismus nakonec vzdal boj o život.

Zůstalo po něm dvacet filmů a malá dcera Louise, která navždy ztratila tatínka. Gérard Depardieu nesl smrt milovaného syna těžce – mnohem hůře, než by kdy dal veřejně najevo. Okamžitě prodal dům na venkově, kde s Guillaumeem trávili čas, a uvažoval dokonce o tom, že opustí Francii nadobro. O odchodu nejstaršího potomka byl schopný promluvit až o mnoho let později. Každé slovo pro něj bylo jako otevřít starou ránu.

Až po deseti letech dokázal v médiích říct nahlas: „Ano, můj syn trpěl a já mu nedokázal pomoci.“ Dodnes věří, že Guillaumea zničil především krutý systém – často opakuje, že jeho chlapec „zabili pro dvě gramy heroinu“, když ho jako mladíka poslali tvrdě do vězení.

Kontroverze a pád

Po synově smrti jako by se v Depardieuovi něco zlomilo. Začal se stále okázaleji stavět proti světu, který ho kdysi miloval. Než aby truchlil v ústraní, utápěl žal v hektolitrech alkoholu a kontroverzních gestech. Jeho pověst se rychle změnila z obdivované ikony na obtížného rebela.

V roce 2011 pobouřil cestující v letadle, když opilý močil přímo v kabině, protože nevydržel čekat na start. V Paříži ho lidé vídali, jak kličkuje na skútru z jedné restaurace do druhé – jednou havaroval přímo na ulici a nadýchal tak vysokou hladinu alkoholu, že se tomu zdráhali uvěřit i policisté.

Depardieu už se netajil tím, že denně vypije třeba i tucet lahví vína, „z nudy“, jak sám říkal. Vážné zdravotní varování přišlo už v roce 2000, kdy musel podstoupit urgentní operaci srdce – lékaři mu provedli bypass pěti ucpaných cév. Jenže on se krotit nehodlal.

Když koncem roku 2012 Francie oznámila zavedení mimořádné milionářské daně, Depardieu reagoval tak prudce, až šokoval národ.

Demonstrativně si sbalil kufry a utekl za hranice – nejprve do malé belgické visky a vzápětí dal najevo, že vlasti odevzdá cestovní pas. Po čtyřiceti letech hvězdné kariéry se cítil ve své rodné zemi „ponižený za úspěch“.

A zatímco Paříž ho odsuzovala jako daňového zběha, on našel náruč dokořán otevřenou jinde: v Rusku. Už 3. ledna 2013 mu ruský prezident Vladimir Putin osobně udělil státní občanství. O dva dny později se spolu objevili v Soči, kde Putin před kamerami předal francouzské celebritě nový pas. Depardieu zářil. Prohlásil, že Rusko miluje – že je to velká demokracie a on se tu konečně cítí svobodný. Neváhal veřejně opěvovat Putina jako „muže s velkým M a velkého humanistu“.

Od ruského režimu dostal přidělený byt v Mordvinsku a zdálo se, že svůj další život spojí s východem. Z bývalé francouzské ikony se stal pro mnohé zrádce. Doma ve Francii na něj padla zloba a posměch – jeho někdejší fanoušci pálili jeho fotografie a demonstrativně vylévali do kanálu jeho víno. Depardieu si z toho nic nedělal.

Objímal se s běloruským diktátorem Lukašenkem na senoseči, popíjel s čečenským tyranem Kadyrovem, nechal se fotit po boku uzbeckého autokrata. Jako by celý život vzhlížel ke „silným mužům“, kteří neznají pravidla a překračují meze. Psychoanalytik Gérard Miller v tom viděl skrytou motivaci: Depardieu si prý celý život hledá náhradního otce, silnou autoritu, která zaplní prázdnotu po tichém, slabém Dédém. Možná

proto ho tolik fascinovali právě kontroverzní vůdci a diktátoři.

Jenže realita se opět změnila. V únoru 2022 zahájilo Rusko válku proti Ukrajině a Depardieu byl náhle pod palbou kritiky ze všech stran. Tentokrát neváhal a Putina – svého někdejšího „přítele“ – veřejně odsoudil. Invazi nazval šílenstvím a na podporu Ukrajiny slíbil věnovat výtěžky z několika svých vystoupení. Ruského občanství se ale nevzdal; jeho vztah k ruské kultuře prý zůstává silný.

V tom zmatku přijímá v roce 2022 dokonce ještě jedno občanství, tentokrát od Spojených arabských emirátů. Jako by sbírka pasů mohla zacelit vnitřní neklid – on sám však působil čím dál neklidnějším dojmem.

Soumrak ikony

Poslední a nejzávažnější kapitolou jeho pádu se stala obvinění ze sexuálního násilí. V srpnu 2018 přišla zpráva jako blesk z čistého nebe: mladá herečka Charlotte Arnouldová oficiálně obvinila Gérarda Depardieua, rodinného přítele, ze znásilnění. Tvrdila, že ji o pár týdnů dříve v hercově pařížské rezidenci dvakrát přiměl k pohlavnímu styku proti její vůli.

Depardieu všechna obvinění odmítl. Vyšetřování se vlekle – nejprve bylo odloženo, pak znovu otevřeno. V prosinci 2020 byl Depardieu formálně obviněn ze znásilnění a čekal na soud. Jenže tím to zdaleka neskončilo. Na jaře 2023 otřásla francouzskou kulturní scénou další vlna svědeckví: třináct různých žen nezávisle na sobě vystoupilo s tím, že je Depardieu v letech 1995 až 2022 osahával, líbal proti jejich vůli nebo jinak sexuálně obtěžoval během natáčení.

Některé popisovaly děsivé zážitky přímo z filmových placů, kde prý kolem stáli lidé a nikdo nezasáhl. Jedna španělská novinářka se svěřila, že ji ve svých třidvaceti po rozhovoru nečekaně přitlačil ke zdi a políbil, jiná herečka popsala osahávání v zákulisí. Dlouho mlčely ze strachu, že by jim nikdo nevěřil. Až když se objevila Arnouldová a další, našly odvahu.

Dokonce takovou, že o Depardieuovi začala otevřeně psát média jako o „predátorovi“. Hercův pád z piedestalu byl rychlý. Ve Francii mezitím vznikla petice kulturních pracovníků požadující odebrání Depardieuovi nejvyššího státního vyznamenání – Řádu čestné legie. Z druhé strany se ale ozvala také podpurná petice: asi padesátka herců a hereček podepsala otevřený dopis, že Depardieu je obětí honu na čarodějnice.

Překvapivě se herce zastal i prezident Emmanuel Macron, když těsně před Vánoci 2023 pronesl: „Je to skvělý herec. Francie je na něj hrdá.“ Tím na sebe strhl vlnu kritiky – obhajovat muže obviněného ze znásilnění se neodpouští, ani když jde o prezidenta.

Najednou už nezáleželo na tom, kolik famózních rolí v životě ztvárnil – na povrch vyplavala temná minulost a jeho vlastní slova. Ta dávná věta „žádné znásilnění neexistuje“ získala zpětně mrazivý rozměr.

Jeho dcera Julie, dnes dvaapadesátiletá herečka, se nechala slyšet, že otec „už na tom není zrovna nejlíp“. Nechce ho obhajovat, ale ani zatratit – je to přece její táta. Vyrůstala v neharmonické rodině a musela si zvyknout žít se skandály svého slavného otce. Přiznává, že to někdy bylo skoro neúnosné, „jako by byl hromosvod, který přitahuje jeden úder za druhým.“

Bájná pravlast Slovanů. Kde udělali odborníci Masarykovy univerzity chybu?

Lukáš Hanz 2025 medium

Masarykova univerzita prováděla archeogenetické studie Slovanů, zejména prostřednictvím projektů zahrnujících analýzu DNA.

Uvedená studie nevyšla v časopise Nature, jak se mylně traduje, ale v časopise Genome Biology and Evolution, pod názvem Ancient genomes provide evidence of demographic shift to Slavic-associated groups in Moravia. V Nature vyšla obdobná studie ústavu Maxe Planka Ancient DNA connects large-scale migration with the spread of Slavs s podobným zaměřením. K publikačním možnostem časopis Genome Biology and Evolution udává:

„Časopis Genome Biology and Evolution zvaží k publikaci rukopisy, které byly odmítnuty po recenzním řízení jinými špičkovými časopisy v oboru, včetně časopisu Molecular Biology and Evolution, který rovněž vydává Společnost pro molekulární biologii a evoluci (SMBE).

Kromě výjimek poskytovaných časopisem má OUP stále větší počet dohod o čtení a publikování s institucemi a konsorcií, které poskytují financování pro publikování v otevřeném přístupu. To znamená, že autoři ze zúčastněných institucí mohou publikovat v otevřeném přístupu a instituce uhradí poplatek APC. Zjistěte si, zda se vaše instituce účastní dohody o čtení a publikování.“

A na co převratného přišli odborníci z Masarykovy univerzity?

„Výsledky

Uvádíme vysoce kvalitní genomická data 18 jedinců ze dvou blízkých pohřebišť na jižní Moravě, která sahají od pátého do desátého století n. l., během nichž se region stal jádrem slovanského knížectví v devátém století. Na rozdíl od stávajících dat lze zde uvedené jedince přímo spojit s raně slovanskou kulturou (co to je?) a zahrnují nejstarší známé pohřby spojené s jakoukoli takovou kulturou (aha)“. To je vlastně celá ta studie. A závěr z ní vyplývající?

„Závěry

Data naznačují silný genetický posun neslučitelný s lokální kontinuitou mezi pátým a sedmým stoletím, což podporuje myšlenku, že slovanská expanze na jižní Moravě byla poháněna pohybem obyvatelstva.“

Ani se neodvažují domýšlet, co je v reálném světě „genetický posun neslučitelný s lokální komunitou“, rozhodně však souhlasím s tím, že „expanze byla poháněna pohybem obyvatelstva“. Ono realizovat expanzi bez pohybu obyvatelstva by bylo asi velmi obtížné.

A referenční vzorek? „Pomocí nízkohloubkového celogenomového sekvenování (medián hloubky 0,0008 X) jsme provedli screening celkem 54 jedinců z lokalit Pohansko a Libivá (obr. 1), z nichž 22 mělo > 20 % ověřeného endogenního genetického materiálu (Doplňkový soubor 2: Výsledky screeningu). Z nich jsme pro celogenomové sekvenování vybrali 17 vzorků, které reprezentují průřez sociální strukturou (archeologické popisy a polohy hrobů, které ovlivnily výběr, viz Doplňkový soubor 2: Výsledky screeningu). Mezi zbývajících vzorků s nižší úrovní zachování byl obzvláště zajímavý

vzorek PJP010, nejstarší známý nález spojený s velmi pozdní fází pražsko-korčakovské kultury nebo s archeologicky kontinuálním obdobím raného hradiště, který měl obsah endogenní DNA pouze 1,69 % (Doplňkový soubor 2: Výsledky PJP010).“

Tedy studiem ostatků 18 jedinců ze 7. a 8. století odvodili badatelé dějiny střední Evropy pro 5. a 6. století a lokalizovali pravlast na východě, kde se do 5. století předkové těchto lidí zdržovali.

„Nalezli jsme důkazy o silné genetické diferenciaci mezi vzorky datovanými do období stěhování národů a raného středověku ze studované oblasti.“

Z historie je přesun Langobardského království z prostoru jižní Moravy do Panonie, poté co Langobardi rozvrátili Herulské království na jihozápadním Slovensku, notoricky známý. Že uvolněný prostor osídlili noví osídlenci spojovaní s kulturou s keramikou pražského typu, nikdo nikdy nezpochybňoval.

Oproti závěrům o pravlasti „Slovanů“ mezi Dněstrem a Donem, tedy od Moldavska do jižního Ruska, výsledky studie hovoří o baltském původu raně středověkých Moravanů.

„Naproti tomu vzorky MEM (raný středověk) tvoří koherentní shluk a jsou nejvíce podobné současným severozápadním Evropanům, jako jsou Poláci a Litevci.“

Tato poslední věta sice vyvrací konečnou interpretaci studie a je s ní v rozporu, ale ta stejně kopíruje notoricky známou látku ze starých učebnic dějepisu pro 5. třídu základní školy, a tak žádná velká škoda patrně nevznikla.

Reference:

Ancient DNA connects large-scale migration with the spread of Slavs, on line:

<https://www.nature.com/articles/s41586-025-09437-6>

Ancient genomes provide evidence of demographic shift to Slavic-associated groups in Moravia, on line: <https://genomebiology.biomedcentral.com/articles/10.1186/s13059-025-03700-9>

How the Slavic migration reshaped Central and Eastern Europe, on line: https://popular-archaeology.com/article/how-the-slavic-migration-reshaped-central-and-eastern-europe/#google_vignette

Hledání ztracené Sámovy říše, on line: https://www.academia.edu/124471524/Hled%C3%A1n%C3%AD_ztracen%C3%A9_S%C3%A1movy_%C5%99%C3%AD%C5%A1e

Genetic History of the recent Czech population, on line: https://www.academia.edu/45583286/Genetic_History_of_the_recent_Czech_population

The Vandals influence on the ethnogenesis of the Czechs and Croats, on line: https://www.academia.edu/108343948/The_Vandals_influence_on_the_ethnogenesis_of_the_Czechs_and_Croats

Wilhelm Gustloff: Největší lodní tragédie, která předčila Titanic

Jan Tinterov

V květnu 1937 Adolf Hitler slavnostně spustil na vodu největší výletní parník světa. O osm let později jej potopili sovětské ponorky s tisíci uprchlíky a vojáky na palubě – a toto je jeho příběh.

Poté, co NSDAP vyhrála volby do Říšského sněmu a Hitler se dostal k moci, nacisté zahájili sérii populárních projektů, jejichž cílem bylo ukázat zájem strany o obyčejné Němce. Hnutí „Síla skrze radost“ se snažilo dát pracujícím

přístup k luxusu vyšší třídy a jedním z takových projektů byl „Wilhelm Gustloff“.

Luxusní parník byl největší na světě – měl bazén, divadlo, kino, koncertní sál, sedm barů, botanickou zahradu a 208 metrů dlouhé promenádní paluby. V duchu národního socialismu nebyly kajuty rozděleny podle luxusu a byly stejné pro všech 1 463 cestujících. Pouze pro Führera byl k dispozici soukromý apartmán a Hitler loď navštívil jen jednou. Parník se původně měl jmenovat „Adolf Hitler“, ale to Führer zakázal, aby neriskoval, že se loď nesoucí jeho jméno potopí.

Loď byla nakonec pojmenována po švýcarském nacistovi, kterého zastřelil Žid, a v květnu 1937 loď za Hitlerovy přítomnosti pokřtila vdova Hedwiga Gustloffová. Protože Hitler nařídil, aby byly ceny plaveb dostupné pro všechny německé dělníky, mohli se obyčejní Němci za cenu 50 říšských marek (což je podle dnešního přepočtu necelých 4 000 korun) vydat na týdenní plavbu po moři.

Před válkou se parník Wilhelm Gustloff s Němci plavil po Severním a Středozezemním moři – navštívil Anglii, Norsko, Itálii a Francii a podnikl celkem 44 plaveb. Jenže s německým útokem na Polsko idyla skončila a s vypuknutím druhé světové války se loď stala plovoucí nemocnicí s Červeným křížem. Aby byla chráněna Ženevskou úmluvou, dostala bílý „kabát“.

V roce 1940 se parník stal cvičnou lodí pro ponorky Kriegsmarine, byl přetřen tmavě šedou vojenskou kamufláží a Wilhelm Gustloff se tak stal legitimním vojenským cílem. V lednu 1945 udeřila na Východní Prusko katastrofa, německá fronta se zhroutila a předchozí zákaz evakuace civilistů vedl k přílivu davů německých civilistů i vojáků do posledních zbývajících přístavů.

Německá flotila vrhla vše, co měla, na evakuaci vojáků a uprchlíků, a to včetně obrovského parníku „Wilhelm Gustloff“. Dne 30. ledna 1945 parník naposledy vyplul z Gotenhafenu (dnešní polská Gdyně), aby nabral směr Hamburk. Byl extrémně přetížený, protože na palubě vezl 8 800 žen a dětí a 1 500 zraněných vojáků, kteří prchali před blížící se Rudou armádou. Celkem tedy přepravoval 10 300 lidí.

Byla to neúprosná logika – armáda držela frontu a při smíšených evakuacích byly nejdříve odváděny ženy a děti, poté zranění. Zdraví vojáci odcházeli na posledních lodích, nebo je čekala smrt či zajetí. Protože sovětské ponorky a letadla německé lodě unikající z Pruska lovily jako bažanty, německé transporty pluly v konvojích a pouze v noci, kdy je nemohlo sovětské letectvo ohrozit. To však v případě parníku „Wilhelm Gustloff“ neplatilo.

Obrovský parník vyplul sám a jako doprovod dostal pouze malý torpédový člun T-36. A ačkoli kapitán Petersen měl původně plout mělkými vodami, kde nebyly žádné sovětské ponorky, byl nucen zamířit do hlubokých vod, protože loď byla zoufale přetížená. Navíc, v podmínkách všeobecného chaosu a kolapsu, kapitán obdržel telegram od námořnictva o nebezpečí srážky s německými minolovkami plujícími opačným směrem. Proto „Wilhelm Gustloff“ vyplul na moře se zapnutými světly a ztratil tak ochranu noci.

Ve 21:15, 60 kilometrů od břehu, na německý parník sovětská ponorka S-13 vypálila tři torpéda. První torpédo zasáhlo levou příď a explodovalo. Loď se naklonila o osm stupňů.

Druhé torpédo explodovalo v bazénu lodi, třetí ve strojovně. Nastal Armagedon.

Na lodi zhasla světla; paluby, kajuty i nákladní prostory se zaplnily vyděšenými lidmi a nastala panika. Na můstku kapitán Petersen viděl, jak příd' obra mizí v Baltském moři, a věděl, že loď už není možné zachránit. Situace byla naprosto zoufalá. Voda měla 2 °C a nad ní zuřila vánice. Ženy a děti měly pramalou šanci na záchranu, protože byly ubytovány dole, kde bylo tepleji díky blízkosti motorů. Těžce zranění vojáci byli na tom ještě hůře – neměli prakticky žádnou šanci dostat se ven.

Deset tisíc vyděšených Němců se snažilo zachránit a v temných chodbách lodi se navzájem ušlapávali k smrti. Voda je rychle doháněla, loď se stále více nakláněla a aby toho nebylo málo, záchranných člunů bylo méně, než by mělo být – mnohé zamrzly a nešlo je spustit na moře. Někteří námořníci z lodi Gustloff v panice zahájili palbu, aby si zajistili místo, zatímco jiní se snažili dostat děti do záchranných člunů. Loď se neúprosně převracela na bok, lidé padali a klouzali z ledové paluby ve výšce 12 metrů přímo do moře.

Na moři pokračoval boj na život a na smrt – lidé v záchranných člunech bili topící se vesly po rukou, aby se sami nepřevrátili a také nezemřeli v ledovém objetí. Tento boj však netrval dlouho. Při teplotě dvou stupňů nad nulou nebyla šance přežít a během pěti minut tisíce lidí ve vodě umrzly. Malý torpédový člun T-36 přispěchal na pomoc, zapnul reflektory a podařilo se mu z vody vytáhnout 500 lidí. Jenže nebezpečí nepominulo – dvě nová torpéda z ponorky S-13 ho málem zasáhla, což donutilo posádku přerušit evakuaci a zaútočit na ponorku hlubinnými pumami. Když byla ponorka zahánána a T-36 se vrátil na místo tragédie, moře bylo plné zmrzlých mrtvol, které vypadaly jako ledové sochy.

Při největším ztroskotání lodi v dějinách bylo zachráněno jen 1 200 Němců a více než 9 000 jich zemřelo – šestkrát více než při potopení Titaniku. A ačkoli někteří historici nazývají toto potopení válečným zločinem, já si myslím, že to není pravda. Wilhelm Gustloff měl vojenskou kamufláž bez znaku Červeného kříže, měl protiletadlové dělostřelectvo a převážel vojáky. **Sovětský velitel jistě věděl, co parník veze, chtěl ulovit hlavní cenu a životy lidí na palubě mu byly lhostejné.** Ale Němci torpédovali a potápěli civilní lodě od samého začátku ponorkové války a nikdy je nezajímalo, kdo je na palubě potopených lodí. Německo zachvátilo Evropu válkou a vraždami – a válka se vrátila Němcům jako bumerang.

Nejdelší název, nejmenší rozlohou či nejvýše položená: Rekordy českých obcí někdy zmatou i znalce vlasti

Eva Pivoňková Poznat svět

Znáte obec, kde žije jen pár lidí, a přesto se o ni mluví po celé republice? Víte, která obec leží tak vysoko, že ji zimní vítr bičuje skoro celý rok? Rekordy českých obcí vás budou bavit a možná vás i inspirují k výletu.

Jestli rádi cestujete po Česku a občas zabloudíte mimo hlavní trasy, možná jste už narazili na cedule, které na první pohled nevypadají nijak zvláštně. Když se nad nimi ale člověk zamyslí, zjistí, že některé naše obce mají parametry, nad kterými zůstává rozum stát. Máme místo úplně nejsevernější, nejvyšší, nejmenší i takové, jehož název by zabral celý řádek školního sešitu.

Do jedné hospody

Stačí středně velká rodinná oslava a máte víc lidí než celá Vysoká Lhota. Tahle nenápadná obec na Vysočině bývá pravidelně na špici statistik díky tomu, že tu žije kolem dvou desítek obyvatel. Když si to představíte v praxi, jeden větší sraz příbuzných by zaplnil celou náves.

Takový menší park

Obec Závist, schovaná u Blanska, je naopak rekordmanem rozlohou. S necelým půl kilometrem čtverečním jde o místo, které by člověk obejde rychleji než menší park. Přesto tu žijí lidé, kteří jsou na svou drobnou domovinu pyšní. Mají k tomu důvod, protože jejich obec figuruje v každém seznamu českých „NEJ“ a bývá častým cílem turistů, kteří sbírají raritní místa.

Nad mraky

Šumavská Kvilda má svou pověst zaslouženě. Leží tak vysoko, že tu počasí nenabízí kompromisy. Zimy trvají dlouho, mrazy jsou hluboké a krajina působí, jako by přešla z pohádky o ledové královně. Právě díky poloze okolo 1065 metrů nad mořem drží titul nejvýše položené obce v Česku.

Pár metrů nad mořem

Na opačném konci extrémů leží Hřensko, brána do Českého Švýcarska a zároveň nejnižší položená obec u nás. Hladina Labe drží výšku okolo 115 metrů nad mořem, takže na české poměry to už níž nejde.

Krajní body republiky

Možná vás někdy napadlo, kde přesně začíná a končí naše země, když se podíváte na mapu. Rekordy mají své hrdiny i zde.

Na severu stojí Lobendava, poslední obec před tím, než země přechází do Německa. Místo má zvláštní klid a pokud se projdete k nejsevernějšímu bodu, najdete pomník i naučné tabule, které vám připomenou, že dál už to opravdu nejde.

Na západě zase najdete Krásnou u Aše, jejíž katastr zasahuje k úplnému okraji republiky. Okolí působí jako tiché, skoro zapomenuté pohraničí, které má své kouzlo i melancholii.

Východ patří Bukovci, malé obci v beskydském podhůří. Cesta k nejvýchodnějšímu bodu vede loukami a lesy a celá oblast má příjemně valašskou atmosféru.

A konečně jih, kde svou roli hraje Vyšší Brod a jeho část Studánky. Tam se nachází nejjižnější místo České republiky, skromný kousek krajiny kousek od rakouské hranice.

Nejkratší a nejdelší

Čeština je hravá a názvy obcí to dokazují. Existují místa, která mají jména tak krátká, že je řeknete dřív, než stačíte zamrknout - Aš a Eš. Dvě písmena a hotovo.

Na opačném konci stojí obec, jejíž název je téměř jazykolam: Nová Ves u Nového Města na Moravě. Dohromady třiatřicet znaků. Kdo bydlí v obci s tak dlouhým názvem, ten se při vyplňování formulářů určitě nenudí.

Výjimečné příběhy

Možná to máte podobně. Když člověk putuje po republice, tak si nevšímá jen krásy krajiny, ale i těch malých výjimečných příběhů. Obec o velikosti jednoho pole. Obec ve výšce, kde i psi nosí kabátky. Až budete příště plánovat výlet, zkuste si jeden z těchto rekordů odškrtnout. Je to malá změna, která vašemu putování dodá nový příběh.

Poznámka k panu Pavlovi.

Jiří Bohm

V minulém čísle Novin je krátká noticka na straně 15 k panu prezidentovi.

Víte, co je zvláštní?

Nezávislá média, na každého z těch, jež jsou "nahore", něco vyšťourala... U takového Turka, víme vše... Kde, s kým, kolikrát, v jaké poloze, včetně velikosti údu a spodního prádla... Babišák, Okamura, Macinka, Rajchl, totéž... Ale, o hlavě státu, navzdory tomu, jak je mediálně sledován, nevíme kromě jeho ofiko životopisu nic...

Namátkou: Nikdy nebyl zveřejněn rozhovor s jeho bývalými kolegy, podřízenými, kamarády (kromě toho Frantíka z Jugošky)...

Nikdy se žádný novinář nezajímal o jeho bývalou manželkou (matku jeho dětí)... Ani ta paní nikdy nebyla pozvána na Hrad, když její bývalý manžel dekoroval významné osobnosti...

Totéž, bývalý manžel jeho současné manželky... Ta paní, nikdy o sobě, svých zálibách a svém životě veřejnosti nic neřekla...

Proč??? To mě celé připadá, jako bychom žili v době Ludvíka XIV... Informační embargo, či ??? Ale, cenzura byla " po Schwindlu" zrušena, nebo??? Jen se tak ptám pro kamaráda...

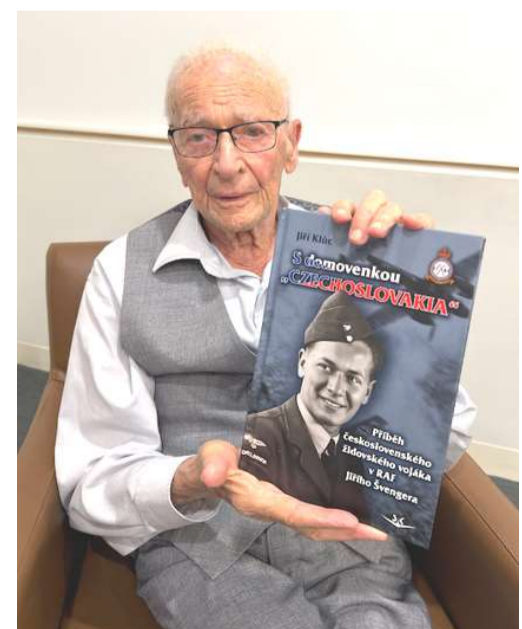
Švenger 102 let v Melbourne

Zaplňný sál českých krajanů v Austrálii uctil 102letého veterána RAF Jiřího Švengera, který obdržel knihu vzpomínek a téměř 400 děkvných dopisů ze své rodné země.

Jiří Švenger sloužil za druhé světové války v britském královském letectvu Royal Air Force (RAF), nejprve u zpravodajských služeb a posléze u 311. bombardovací peruti RAF. Po roce 1945 emigroval do Austrálie, kde zůstal dlouhá léta pozapomenut. Oficiální status veterána získal teprve před dvěma lety.

Chtěl bych mnohokrát poděkovat všem, kdo se do projektu zapojili — ať už finančně na platformě Donio (kde lze na celý projekt ještě přispívat do 10. 3.), nebo tím, že Jiřímu Švengerovi napsali narozeninová a děkvná přání. Těch jsem do Austrálie dovezl téměř 400 a slavnostně mu je předal na události v jeho domovském Melbourne, a to před zaplněným sálem českých krajanů i paní velvyslankyní v Austrálii Janou Tyrer.

Zároveň jsme slavnostně pokřtili knihu vzpomínek S domovem Czechoslovakia: příběh čs. židovského vojáka v RAF, kterou obdržel jako další překvapení.

Vesele o vážných věcech

Vydavatel – já jen abyste věděli, jak jsou někteří lidi na hlavu.....

Nedávno jsem se doslechl, že země musí být placatá, protože jinak my se neutratili miliony dolaru na vývoj raket s plochou dráhou letu.

Stejně jako ona paní, která nám ve frontě na zeleninu nám vysvětlila, že masakr na Bondi byli jen herci, a to celé bylo jen nahané, tak pan Daniel Kulhawiec, nám poslal že před nějakou dobou jeden mimořádně „pravdou osvícený“ jak člen jeho Facebook skupiny vysvětloval, jaká je skutečná pravda o KL Auschwitz. Věděl to, protože viděl dva memy, o které se podělil. Na jednom z nich byla dokonce budova (která v Osvětimi neexistuje), u níž si nějací lidé hráli fotbal. A v popisu stálo, že si Židé v Osvětimi hráli fotbal a že až poválečná komunistická propaganda světu namluvila, že tam docházelo ke zločinům. Vyprávění Kazimierze Albina o Osvětimi bylo mým prvním setkáním s historií tohoto tábora. Byl jsem ještě dítě. Kazimierz Albin přijel do Osvětimi 14. června 1940 – v prvním transportu do tohoto tábora. Pokoušel se dostat přes Slovensko do Maďarska a odtud do polské armády ve Francii. Zatkli ho Slováci, předali Němcům, pobýval ve věznicích v Nowém Sączu a Tarnově, až nakonec v KL Auschwitz. Po několika letech z tábora uprchl a do konce války sloužil v odboji, kde vykonával rozsudky smrti nad zrádci a různými nacisty.

Na policejní stanici v Muszyně, ve věznicích v Nowém Sączu i ve věznicích v Tarnově se dochovaly dokumenty o jeho příchodu, protokoly z výslechů atd.

V dokumentaci tábora Auschwitz najdeme jeho jméno. Když uprchl, byly rozeslány pátrací rozkazy. Dochovalo se přinejmenším několik dopisů zaslaných policejním stanicím v okolí Krakova s informací o jeho útěku a o tom, že je hledán.

Ale to je samozřejmě všechno nepravda! Prostě na jaře 1945 bolševici vytvořili všechny tyto dokumenty, všechny tyto seznamy a spisy. Tak důkladně naplánovali mystifikaci, která měla ukázat, že koncentrační tábory byly zlé, že vyprodukovali statisíce stran dokumentů popisujících smyšlené příběhy. Jak byli chytří a puntičkářští – zfalšovali záznam na stanici slovenské pohraniční stráže, poznámku německých policistů o převzetí vězňů od Slováků atd.

Ale nejzajímavější je něco jiného. Jak ti bolševici dokázali přesvědčit tisíce lidí, kteří Osvětim přežili, aby lhali o svých zážitcích? (**Tato pasáž je sarkasmus.**)

Kazimierz Albin zemřel před několika lety. Až do konce života vyprávěl svůj příběh. Ale ukazuje se, že je nepravdivý, protože „důkazem“ je nějaký mem.

Władysław Lutedzki, strýc mé maminky, a jeho žena byli vězni KL Auschwitz-Birkenau. Oba se stali oběťmi pseudolékařských experimentů. Samozřejmě to jen tvrdili. Vždyť to všechno po válce vymysleli komunisté. Jen jakým způsobem přesvědčili dva nevzdělané lidi z vesnice, aby celý život tvrdošjně lhali, že tábor byl noční můra? Ups.

Na druhé fotografii je Stefan Baretzki. Jeden z nejhorších katů v Birkenau. Krutý, bezohledný a sadistický. Po válce žil v západním Německu. Teprve v roce 1960 stanul před soudem. Během výpovědi zmínil, že nezletilý syn jednoho z velitelů vstupoval na území tábora Birkenau a volně se tam pohyboval. Baretzkého to pobuřovalo. Před soudem prohlásil, že to bylo lehkomyšlné, protože nějaký esesman ho nemusel znát a mohl si myslet, že je to dítě z transportu směřujícího do plynové komory, a zahrnat ho do skupiny určené k zplynování, což by skončilo tragédií.

Baretzki nebyl bolševik a nebyl ani pod vlivem komunistů. Když však stanul před soudem, nepopíral existenci plynových komor. Naopak mluvil o tom, že tam omylem mohlo zahynout německé dítě.

Ale co naplat, jistě je to všechno, o čem jsem psal, lež. Vždyť existuje mem, na kterém je napsáno, že se to všechno nestalo a že to vymysleli komunisté.

Zapomenutá kapitola dějin:

Když Slováci vtrhli do Polska po boku Hitlera

Málo připomínaná skutečnost začátku druhé světové války, jejíž výročí jsme si nedávno připomněli, je i to, že na Polsko nezaútočilo jen Německo a Sovětský svaz, ale také Slovensko.

Připomeňme si zrychleně historii. Roku 1372 se těšínský kníže stal vazalem Českého království. V roce 1653, po smrti posledního majitele, knížectví připadlo jako území bez vládců českému králi. České království se dostalo pod nadvládu Habsburků a až do roku 1918 bylo Těšínské Slezsko (jak se tento region nazýval) součástí Českého království v rámci Rakouska-Uherska.

Po rozpadu rakousko-uherské monarchie podepsaly Československo a Polsko 2. listopadu 1918 dohodu o dočasném rozdělení Těšínského Slezska. Polsko se ovšem snažilo urvat, co se dalo, a požadovalo další území, včetně území náležejícího Litvě, Československu a Německu. 23. ledna 1919 vypukl polsko-československý ozbrojený konflikt, zvaný též Válka o Těšínsko, když Poláci začali odvádět místní obyvatelstvo do své armády. Během tzv. sedmidenní války (příměří bylo podepsáno 1. února) československá armáda Poláky porazila a obsadila většinu sporného území; její postup zastavila až na žádost Dohody. Pod tlakem velmocí Praha souhlasila s uspořádáním plebiscitu v Těšíně, ačkoliv historická náležitost Těšínska k Česku byla nesporná. Polští sabotéři se snažili referendum narušit různými teroristickými útoky, protože věděli, že obyčejný lid raději zvolí připojení k vyspělejšímu a bohatšímu Československu.

Po prvních porážkách Polska v sovětsko-polské válce v roce 1920 se Varšava dohodla s Prahou ohledně těšínského problému, ovšem po zázraku na Visle a absolutním rozdrčení Rudé armády se polská nálada ohledně Těšína opět změnila. 28. července 1920 rozdělila Dohodová arbitrážní komise Těšínské Slezsko mezi Polsko a Československo podél řeky Olše. Poláci obdrželi 1 012 kilometrů čtverečních s populací 139 630 obyvatel, Československo 1 270 kilometrů čtverečních s populací 295 000 obyvatel (56 % sporné oblasti a 68 % její populace). Praha s tímto rozhodnutím nesouhlasila, ale pod tlakem Dohody ho přijala. 29. dubna 1924 podepsali zástupci Československa a Polska v Těšíně polsko-československý protokol o vymezení hranice.

Situace se znovu vyhroutil po roce 1934, kdy polský ministr zahraničí plukovník J. Beck volal nejen po obsazení Těšínska, ale i po rozbití Československa. Během sudetské krize v září a říjnu 1938 se Polsko zúčastnilo rozdělení Československa a obsadilo sporné Těšínské Slezsko. Československo bylo pod tlakem Německa a Polska nuceno sporná území postoupit.

V březnu 1939 vyhlásilo Slovensko nezávislost a vznikl tak klerofašistický Slovenský štát. Během tajných jednání s Němci v červenci 1939 slovenská vláda souhlasila s účastí na plánovaném útoku Německa na Polsko. Během příprav na invazi do Polska se vytvořila Polní armáda „Bernolák“, která se skládala ze tří divizí (1. divize „Jánošík“ – velitel plukovník Anton Pulanich, 2. divize „Škultéty“ – velitel generál Alexander Čunderlík a 3. divize „Rázus“ – velitel podplukovník Augustín

Malár); armádu tvořilo přes 51 000 mužů ve zbrani. Velení převzal ministr obrany Slovenské republiky generál Ferdinand Čatloš a hlavní štáb byl zřízen ve Spišské Nové Vsi.

Slovenský sektor se nacházel v operační zóně německé skupiny armád Jih. Úkolem slovenských sil bylo krýt levý bok německé 14. armády generála Lista. 1. divize se nacházela v prostoru Spišská Nová Ves–Prešov, 2. divize na čáře Brezno nad Hronom–Poprad a 3. divize východně od Vysokých Tater. Polákům přípravy neunikly a v prostoru slovenské armády postavili armádní skupinu „Karpaty“, která se skládala z 11. a 24. pěší divize a částí polského 5. a 10. sboru. Skládala se z drtivě většiny z pěších oddílů, nedisponovala žádnými tanky a jen základním, nepočetným dělostřelectvem. Velením byl pověřen divizní generál Kazimierz Fabrycy.

1. září 1939 současně s německou armádou zahájilo invazi i Slovensko. Jednotky 1. slovenské divize pod velením generála Antona Pulanicha postoupily do 7. září o 30 km do Polska. 3. divize zpočátku odrážela polské izolované útoky a poté přešla do útoku společně s německým 18. horským sborem a v prostoru Jaslo–Krosno–Sanok postoupila až o 90 kilometrů na polské území. Jezdecké eskadře se za podpory čtyř obrněných automobilů podařilo probojovat až na hlavní náměstí v Tyliczi, odkud se ovšem kvůli silnému polskému odporu musela stáhnout. 5. září byla vytvořena Pohyblivá motorizovaná jednotka „Kalinčiak“, jejímž úkolem měl být rychlý přesun na místa potřeby. Jednotka se skládala z jezdecké eskadry, roty cyklistů, roty útočné vozby (13 tanků LT-35), roty obrněných automobilů (6 obrněných automobilů OA vz.30) a roty protitankových kanónů (6 protitankových kanónů KPÚV vz.37); velení si ujal podplukovník Ján Imro. 7. září se přesunula do Brezova, kde se spojila s kombinovanou rotou útočné vozby 2. divize a počet tanků tak vzrostl na 19. Tato skupina ovšem do bojů nezasáhla.

Bojů se ovšem účastnilo slovenské letectvo, které vytvořilo Leteckou skupinu „Lalia“. 16. pozorovací letka, vyzbrojená letouny Letov Š-328, prováděla průzkumné přelety i bombardování silnic v polském týlu. Krýt je měly stíhací letouny Avia B-534, ovšem aktivita polského letectva byla nulová, a tak Letovy nepotřebovaly ochranu. Až 6. září se slovenským stíhačům podařilo dosáhnout leteckého vítězství, kdy byl sestřelen polský pozorovací letoun Lublin R-XIII. Od 7. září převzali slovenští stíhači ze 39. a 45. stíhací letky ochranu německých střemhlavých bombardérů Stuka; při plnění jednoho z úkolů byla polskou protivzdušnou obranou sestřelena jedna Avia B-534, pilot přežil. Další Avia B-534 byla zničena během nouzového přistání.

Slovenské jednotky se nesetkaly s žádným vážnějším odporem a boje probíhaly prakticky jen první týden. Celkové slovenské ztráty během kampaně byly 37 mrtvých, 114 zraněných a 11 pohřešovaných; polské ztráty nejsou známy. 1. září 1939 byl zřízen Slovenský válečný vítězný kříž a pamětní medaile „Javorina–Orava“, jimiž byli vojáci dekorováni. Generál Ferdinand Čatloš byl Adolfem Hitlerem dekorován německým Železným křížem, stejně jako další dva důstojníci. Adolf Hitler také odeslal děkovný telegram Jozefu Tisovi za účast na útoku na Polsko.

Slovenští vojáci proti českým vojákům?

Během slovenské invaze do Polska se málem udála paradoxní věc, a sice boj českých proti slovenským vojákům. 17. září slovenské Avie B-534 doprovázely německé bombardéry, které útočily na letiště Hluboczek Wielki u Tarnopolu. Právě protiletadlovou ochranou byli pověřeni čeští dobrovolníci z Československé legie pod velením generála Lva Prchalý.

V ten den po boku nacistického Německa ovšem provedl invazi do Polska i Sovětský svaz a slovenští letci byli odkloněni zpět, aby nedošlo ke kontaktu s Rusy. Německý bombardovací útok ovšem proběhl dál a během něj byl zabit četař aspirant Vítězslav Grünbaum, který velel české protiletadlové kulometné obraně. Během náletu byl zasažen do břicha pumovým šrapnelem a ještě téhož večera zemřel. Jedná se tak o prvního padlého příslušníka pozemních sil československých vojenských jednotek v druhé světové válce. Ještě téhož dne, 17. září, do obce vstoupila Rudá armáda.

Josef Houžvička podotkl:

Přesně tak. Polska vláda poslala 30. 9. 1938 do Prahy ultimátum ohledně území a vláda ČSR souhlasila.

Začala tvrdá okupace severní Moravy a Slovenska armádou Polska i následná okupace Čech v roce 1939 Německem byla podstatně "měkčí." Polská vláda na důkaz triumfu uspořádala vojenskou přehlídku a přijímala gratulace od zástupců Německa, Francie, Británie i Sovětského svazu, kteří se prehludky zúčastnili. No a uplynul čas a Poláci samy poznali co přináší válka. Slovenská armáda se zúčastnila porcování společně s Německem a později se Sověty. Usměvný je, že část Slovenských vojáků se vrátila domů protože byla sklizeň.

Dvojí metr médií?

Chmelík, prvnizpravy.cz, repro: čt19. února 2026
Trapas Evy Pavlové, Macinka jede

Média použila „dvojí metr“ na ministra zahraničí Petra Macinku a první dámu Evu Pavlovou. Selektivní kritika podkopává důvěru veřejnosti v rovnou a férovou reprezentaci státu.

To, co bylo v posledních dnech prezentováno v hlavních médiích jako hodnocení vystoupení českých představitelů na mezinárodní scéně, nepůsobí jako poctivá novinářská práce, ale jako ukázka selektivního přístupu, který rozlišuje podle politické příslušnosti, nikoli podle obsahu a významu projevu. V případě debaty ministra zahraničí Petra Macinky s Hillary Clintonovou se okamžitě rozběhla vlna titulků o ostudě, nekompetentnosti a selhání reprezentace, doprovázená komentáři plnými pohrdání a moralizováním. Přitom podle dostupných faktů šlo o věcnou politickou diskusi, v níž ministr hájil své hodnoty, nenechal se zastrašit autoritou bývalé šéfkyně americké diplomacie a dokázal formulovat své postoje srozumitelně. To, že protivníka vyvedl z komfortní zóny, je v politické debatě legitimní a v kontextu mezinárodních vztahů spíše žádoucí než zavrženíhodné.

Kontrast s reakcí médií na vystoupení první dámy Evy Pavlové na Mezinárodním fóru je nápadný. Zatímco v prvním případě se hovořilo o poškození obrazu země, ve druhém nastalo ticho a ohleduplnost. Neobjevily se titulky o ostudě, neproběhla lavina ironických komentářů ani analýz o tom, jaký obraz to vytváří o České republice. Přitom vystoupení probíhalo v roli veřejně financované reprezentace, neboť vláda schválila institucionální zázemí a finanční podporu kanceláře první dámy, tedy státem hrazený aparát, náklady na reprezentaci, zaměstnance a provoz. Nejde tedy o čistě soukromou aktivitu, ale o veřejnou roli hrazenou z veřejných prostředků. Pokud někdo v této pozici vystupuje na mezinárodním fóru, má veřejnost právo hodnotit úroveň projevu stejně přísně, jako hodnotí vystoupení ministrů.

Selektivní mlčení médií nepůsobí jako empatie, ale jako ochranný štít pro ty, kteří jsou spojeni s

politickým táborem, jemuž je mediální prostředí dlouhodobě nakloněno. Zatímco u politika s konzervativními postoji se okamžitě aktivují morální soudy o tom, že poškozují obraz země, u první dámy spojené s podporovaným prezidentem se přísnost vytrácí. Tento rozdíl není nahodilý. Vypovídá o tom, že kritéria nejsou nastavena podle kvality reprezentace, ale podle toho, kdo stojí na pódiu.

Podobně nápadné je ticho organizací, které se běžně profilují jako strážci demokracie a jsou schopny mobilizovat veřejnost během hodin. Pokud je jejich cílem ochrana hodnot, pak by jednou z nich měla být i úroveň veřejného vystupování v mezinárodním prostoru. Absence jakékoli debaty o kvalitě reprezentace v případě první dámy a naopak rychlá eskalace kritiky v případě ministra působí jako další potvrzení dvojího metru. Reprezentace země přitom není soutěž poslušnosti ani recitační přehlídka bezchybné výslovnosti, ale schopnost formulovat vlastní postoje, vést politickou diskusi a hájit zájmy státu. Redukovat výkon na míru uhlazenosti znamená míjet podstatu.

Veřejnost velmi citlivě vnímá, kdy je metr rovný a kdy se ohýbá podle politické příslušnosti. Důvěra nestojí na empatii vyhrazené jedné straně, ale na konzistenci. Pokud se požaduje vysoký standard od ministra zahraničí, musí být stejný standard aplikován na každého, kdo vystupuje jménem státu a je za to nepřímo financován z veřejných prostředků. Jinak se z hodnocení reprezentace stává nástroj politického rámování, nikoli poctivé posuzování kvality.

Shrnutí je prosté a nepříjemné: ministr diskutuje s významnou zahraniční osobností a média mluví o ostudě, první dáma na mezinárodním fóru zápasí s projevem a blábolí a média mlčí. To nevypadá jako náhoda, ale jako systém, v němž se přísnost uplatňuje selektivně. Otázkou není, zda někdo udělal drobnou chybu v projevu, to se může stát komukoli. Otázkou je, proč se stejná laťka nepoužívá pro všechny a proč je rovnost měřítka obětována politickému filtru. Bez férové debaty a bez rovného přístupu k hodnocení nemůže fungovat důvěra veřejnosti v média ani v samotnou reprezentaci státu.

S P O R T

Češtinu skoro zapomněl, přesto hrdě reprezentuje.

Matěj Vybíral

Bližší má k rodným Spojeným státům, když však akrobatický skokan Nicholas Novák dostal nabídku reprezentovat zemi svých rodičů, neváhal ani vteřinu. A v úterý se 29letý lyžař, který spolupracuje i s legendárním Alešem Valentou, poprvé představí na zimních olympijských hrách. „Jsem nadšený, že tu můžu být. Nosit české barvy pro mě dost znamená,“ líčil pro Sport.cz.

Livigno (od našeho zpravodaje) - Novák se narodil v americkém Richmondu českým emigrantům, kteří utíkali ze socialistického Československa. „Jejich příběh je mnohem zajímavější než ten můj. Rodiče se připojili ke kočovnému cirkusu, díky tomu se dostali do Švýcarska a později do USA,“ vyprávěl.

V zámoří si otevřeli gymnastickou tělocvičnu, což Novákovi dalo základ pro akrobatické skoky.

„Odmala jsem dělal gymnastiku, navíc jsem rád lyžoval. A aerials je taková gymnastika na lyžích, takže se to hezky spojilo,“ usmíval se. „Létáme 17 metrů vysoko, děláme salta a otočky, které by ani pro lidskou bytost neměly být možné,“ vysvětloval, proč si adrenalinový sport hned zamiloval.

Jelikož rodiče chtěli doma pilovat angličtinu,

setkával se s češtinou méně a méně. „Nemluví česky dobře,“ vysoukal ze sebe a přepnul zpět do rodné řeči. „Cítím se trochu trapně, když se pokouším o češtinu, je to opravdu těžký jazyk a mám problém s výslovností,“ podotkl.

Do Česka už se navíc příliš často nedostane. „Dřív jsem jezdil častěji za prarodiči, ale ti už bohužel zemřeli. Teď se snažím přiletět alespoň jednou ročně,“ vysvětloval. „V USA se cítím víc jako doma, ale z Česka pocházím a mám tam celou širší rodinu, takže je to druhý domov. Lidé jsou tam vstřícní, zbožňuju místní jídlo a samozřejmě i pivo. Krásná země,“ chválil.

Až do roku 2021 reprezentoval Spojené státy americké, ve Světovém poháru se dokázal vejít i do elitní desítky. Následně ho však zbrzdilo zranění, kvůli kterému zvažoval i konec kariéry. „Nejvíce trpí záda, která jsou extrémně namáhaná. Občas si připadám, že držím pohromadě jenom díky lepicí pásce,“ smál se.

Když přišla lákavá nabídka z Česka, Novák dostal nový impuls. „Oslovili mě ze svazu, že by rádi obnovili program pro akrobatické skoky. Ani na vteřinu jsem nepřemýšlel. Vyplatilo se, teď jsem tady na olympiádě,“ rozplýval se.

Posouvá ho i spolupráce s Alešem Valentou, šampionem ze Salt Lake City. „Je to skvělé. Trávíme spolu spoustu času během tréninků ve Finsku. V tomhle sportu je legenda a hodně mě inspiruje,“ připustil.

Jednou by rád zopakoval i jeho ikonický skok, trojitě salto s pěti vruty. Zatím mu jedna otočka kolem své osy chybí. „Do vody už jsem pět vrutů dal. Na sněhu ještě ne. Tak třeba tady v Livignu? Ale nejspíš ne,“ zamýšlel se.

Při otázce, co by ho přimělo zariskovat v závodě, aby se do odvážného kousku pustil, odvětil: „Kdyby se mi náhodou povedlo postoupit do superfinále pro šest nejlepších... Je to olympiáda, chtěl bych předvést nějakou show,“ culil se.

Nejdřív ale musí jít postupnými krůčky a postoupit z úterní kvalifikace, kterou skáče 24 lyžařů. Do čtvrtého finále se jich probouje polovina, což by pro Nováka mohl být splnitelný cíl. „Začátek roku byl složitý, ale poslední závody a tréninkový kemp jsem se cítil opravdu výborně. Myslím, že mám dobrou šanci předvést pěkné skoky a do finále postoupit,“ věří.

Olympijský pes

Karolina Stárková 2026-02-23 deník

Československý vlčák Nazgul si získal srdce fanoušků po celém světě poté, co se přidal k olympijským běžkyním na lyžích v Itálii. Jeho majitelé o víkendu promluví s novináři z agentury Reuters. Vyprávěli o panice, kterou v prvním okamžiku cítili, a vděčnosti, že se nikomu nic nestalo.

Jeho majitelé, manželé Varescovi, zrovna v ten den nechali dvouletého psa v městečku Tesero, kde se při olympiádě konaly právě závody v běžeckém lyžování, samotného doma.

Během jejich nepřítomnosti se Nazgul stal nečekanou hvězdou klání pod pěti kruhy, když utekl ze svého kotce a zabloudil na nedalekou trať. Tam sprintoval po cílové rovince za závodnicemi. „Jeli jsme vlakem do Anterselvy, abychom se podívali na biatlon,“ řekla v pátek Alice Varescová agentuře Reuters.

Diváci si na malou chvíli se zděšením pomysleli, že se k lyžařkám přidal vlk. Rodinní známí, kteří u tratě pracovali, však Nazgula poznali.

Když lidé zjistili, že šelma je místní československý vlčák, s radostí mu fandili. Nazgul se instinktivně připojil k pronásledování závodnic a s nastraženými ušima běžel celý zbytek tratě.

Democrats Warn That Ban On Islamic Immigration May Delay Global Intifada

Babylon bee

WASHINGTON, D.C. — An executive order banning immigration from several Muslim-majority countries compelled Democratic lawmakers to voice concerns that this may delay the global intifada.

"It is the right of every American to endorse global intifada and murder Jews," Senate Minority Leader Chuck Schumer said, in light of the executive order. "President Trump, in this authoritarian executive order, has proven himself anti-American by limiting the freedom of Americans and immigrants to engage in and call for Palestinian violence."

According to sources, the global intifada is an international call for violence against Jews, Zionists, infidels, and the entire Western world. Trump responded to Democrats simply. "Yes, it's by design," Trump said. "I have a no intifada policy. It's bad news, folks. Nobody wants intifada, it's terrible. No one likes it. Except for Ilhan Omar, who is garbage and needs to be sent back to Somalia, where she belongs."

Representative Ilhan Omar, herself responsible for a localized intifada in Minnesota, called Trump's objection to being murdered disgraceful. "Not wanting global violence is racist," she said. "I'm so embarrassed to be in this country."

At publishing time, a group of international terrorists were sadly turned away from their flight headed to New York, forcing them to delay mass murder to next year.

Australia Abandons Freedom of Information Overhaul After Senate Opposition

The government withdrew the bill after failing to win support in the Senate but says it will return with revised reforms.

Naziya Alvi Rahman The Epochtime
3/5/2026|Updated: 3/5/2026

The federal government has withdrawn its controversial Freedom of Information (FOI) reform Bill from the Senate after failing to secure enough support from the opposition or the Greens, effectively shelving the legislation.

Katy Gallagher, Government Business Manager in the Senate, confirmed the Bill would be discharged after it became clear it would not pass the upper house in its current form.

Despite abandoning the current legislation, Gallagher said the government remains committed to reforming the FOI system and will return to parliament with a revised proposal.

"We have an open mind and we'll continue to engage on the final form on the important reforms that we will bring back to the parliament to get on with fixing the FOI system that I think we all agree needs updating," she said.

Attorney-General Michelle Rowland, who introduced the legislation in September last year, described the proposal as the most significant overhaul of transparency rules in more than a decade.

Proposed Changes and Government Rationale

The proposed reforms would have introduced new fees for FOI requests lodged by journalists, politicians, and other third parties seeking access to government documents.

Requests for personal information would have remained free.

The Bill also sought to tighten rules governing access to documents related to cabinet deliberations and advice provided to ministers.

The government argued the changes were necessary to modernise the FOI system and reduce pressure on public servants handling a growing number of requests.

"We are genuinely after reforms that will make the system more efficient and genuine for applicants," she said.

"Protect the safety of public servants, which is incredibly important, save taxpayers money on frivolous and fictitious requests, and ensure that our FOI laws cannot be exploited by malicious actors."

She pointed to rising demand for FOI requests across government agencies as evidence the system is struggling to keep pace.

According to government figures, agencies and ministers received 43,456 FOI requests during the 2024–25 financial year and finalised 39,390 of them. That represents increases of 25 percent and 20 percent respectively compared with the previous year.

Processing those requests cost agencies close to \$100 million, significantly higher than costs recorded just a few years earlier.

Public servants also spent more than one million hours during the year handling FOI requests.

Senator Gallagher argued the existing legislation, first introduced in 1982, has not kept pace with technological change.

Opposition Claims 'Win for Democracy'

The Coalition welcomed the government's decision to abandon the Bill, with Shadow Attorney-General Michaelia Cash describing the move as a victory for transparency.

"What a win for democracy, what a win for transparency, but more than that, what a win for Australian people ... the Bill was going to silence Australians, what a disgrace," Senator Cash said.

She said the Opposition and crossbench had worked together to block legislation they believed would undermine public access to government information.

Cash accused the government of weakening democratic accountability and limiting transparency. The shadow attorney-general said the Coalition supports updating the FOI

system but argued the government's proposal failed to address the real issues.

According to Cash, the major problems with the current system are delays, backlogs, and what she described as "bad faith behaviour."

"We fundamentally believe FOI is a democratic right, you have the right to access government information. We will support modernisation of the system to make it easier, but the Coalition will never support the Albanese government silencing Australians," she said.

Crossbench Rejects Government Claims

Greens senator David Shoebridge also welcomed the withdrawal of the legislation, saying the government had finally recognised the lack of support in the Senate.

Shoebridge challenged the government's claim that FOI requests were overwhelming the bureaucracy.

"We said: show us the evidence. We asked the department: show us the evidence. There is no evidence. Turns out there are no Russian bots trying to break the FOI system. That was the number of lies that Labor has said about the rationale for their FOI campaign," he said.

Independent Senator David Pocock said the FOI system is outdated and needs reform but criticised the government for failing to properly consult on meaningful changes.

He noted approvals granted in full have fallen from 59 percent to 25 percent, refusals have risen from 12 percent to 23 percent, and review times have stretched from six months to 15.5 months.

Former Labor Senator and now independent Fatima Payman backed his claim, saying while reforms to the FOI system may be necessary, the government's approach was flawed.

The Hate

The regulations prescribing an organisation as a prohibited hate group would be made by the Governor-General. The AFP Minister would only be able to recommend that an organisation be listed if the Director-General of Security had provided written advice recommending that the organisation be listed and the Attorney-General had provided written agreement to the proposed listing.

The Bill would create a range of offences for conduct relating to a prohibited hate group. Once an organisation is listed as a prohibited hate group, it would be a criminal offence to:

- direct the activities of the group
- be a member of the group
- recruit for the group
- provide, receive, or participate in training involving the group
- get funds to, from or for the group
- provide support to the group.

The maximum penalties for these offences range from 7 to 15 years imprisonment.

There are limited general defence Back to top t these offences. There are also specific